

קיצור תורה פרשת ויקרא משה אלשיך

פרק ויקרא

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר .
והנה אמרו ר' כי גדור כבוד הנעשה למשה
מלאברהם כי אתה אברחות קרא ע"י מלך ואח"כ
דבר עמו הק"ה ארך לפשה קראו ה'ך כה וידבר לו ולפי זה יש
לירקוק יאמרanca ויקרא ה' אל משה וידבר אליו ואפשר לישב
שהכחוב מתרץ באומרו אליו רסיוור רמשמע אליו לכדר היה
הקריהה ע"י ה' והריבר משא"כ באברהם . ארך לפיזה יש לירקוק
בפי ר' רשי ז"ל שפירש פאהול סועד . מלמד שהkowski היה נפסק
ולא היה יוזא החוץ לאוהל ואם נאסר שהקריהה היה ע"י עצמו
יתברך והנמת משה היה החוץ למשכן ואיך היה שומע ויחכךן לפרש
דרש"י ז"ל מודיעק מדרלא כתיב ויקרא אל משה מהאהל מועד
וירבר ה' אליו . ולמה כתיב אליו מאהל מועד להוראות אליו
למשה נשמע הקול חריבור בשעה בחוץ אויהל מועד ואינו נשמע
הריבר לחוץ לאוהל . וזה פירושו וירבר ה' מה שדרבר ה' עט
היות הדיבר אליו עם כל זה היה דוקא מואהל מועד וקויל
חקרייאח לכדר וצא לחוץ מפני כבוד משה דאס לא כן למא לי אליו
למעט שם שם שמע וכל ישראל לא שמעו הא פשיטה שלא שמעו
שהריישראל לחוץ לאוהל מועד היו עומדים אלא ע"כ שקול
הקריהה יצא לחוץ מפני כבוד משה וא"צ צל קול הייבור לא שמעו
אלא אפילו קול הקריהה וליה פ' רשי ז"ל יכול ושמעו את קול
הקריאת ה' כללו קול אליו משה שומע וכל ישראל

לא שמעו :
לאמר פ' רשי ז"ל צא ואמרו להם דבריו כבושים בשוביל'
כו' . ויחכךן לפרש בסמיוכות הכהוב אדרס כי יקריב
מכס קרבן לה ומזה למפרש רשי ז"ל באומר אדרס כי יקריב כי ספה
דורן תערכו לו יתברך אדרס פארטה וסתפו לאדרטה אם לא הנפש
כי רוחני היא באופן מי אישר חטא לה' המות ראווי . וזה יאטער
כי יקריב מכס . ארך איין בעל הרחשים פוגע בגנטשות חhilah וראה
ה' לרחתיכנס וזווה ה' תמורת נפשיכנס בעל חי בלתי מדבר מן
הכהמה וטן הזאןכו' וזה יאמור להם דבר כבושים אדרס איש
אדמה כי יקריב מכס הוא ראוי מה שבתוכה היא הנשאה מפני
שהיא

קיצור תורה פרשთ וילקרא משה אלשיך צד

שהיא קרבן לה' ואל ה' ראיו להזכיר דבר רוחני אף שאין פוגע בנסיבות חיה ולא המות רק תחיה והטוהר נפשכם מן הבקר כו' שאעלה עלינום בהקריבכם טן הבמה כאלו קרבנכם הטויה טקירות זו וזו תקריבו את קרבנכם . כי עיקר הדבר כתו שכח בעל עקיודה למטען יכגע לבב החוטא בראותו : ביויתה הבעל חי היהוא וניחחו ושרפו ואמרור ואמר הן כל אלה הרבירים היו ראויים לעשות בגoso ובאבירים על אשר הטattyו והעויתוי ואז יכגע לבבנו העREL וישב ה' וורחמו ובחור ה' בהעשות הרבירים ההם בעREL חי ע"ד כי און אדם חוטא אלא נכסס בורוח שתוות ולבעל חי היהוא גחשב זוכחו אלהים לא הקרבן רק רוח נשברת ע"ז הקרבן וזהו לב נשבר ונרכאה אלהים לא תבזה . וזה יתרין מכם היה ראיו לטה שהוא קרבן לה' אך חסתי כו' מן הבקר הנעשה בהם ויטרך תקריבו את קרבנכם והכניעו עד יהי' לכט רוח נשברת ואו ע"ז המכערת ווסתך ונרצחה לו הבקר במקומו לכפר עליו :

טעם היהוד עולה כולה כליל והיא באה על היורה הלב הקל והחטאת הבא על חטא הנעשה בפועל נאכל לכרנס . אחר אשר יקטרין החלב . וגם אל ציריך היית אש טן השיטים ולא יטפיק טן הרוית ויתרכן לפреш כי הקרבן מקרבח בעליו אל ח' ובחיות טן הצען נברא מקרחין רע ובתחשבה הרואית טכנייע כה הטטה הרוחני וציריך כח גדול להכנייע השיטאה וע"כ וזה ציריך אש של מעלה שתואקדrost וטהור וחוק להכנייע הטמאה מה שלא זכינו בכית שני ונודע כי שהתחשבה הנשכה מפאת הנפש גדרול וחוק כוותו . ולהיות עולה באה על מהשבה אשר איננה נחפהת לנו נס איז'בה חפיסט ירי אדם כי היא עולה כליל לאישים מה שאינן כחמתה קנו שחטא בהלב שהיא חביבה שהוא שומן אין חלק במחשבה בעין מזר רגש רק נעה בשונן בהרומר הגוף הוא החלב שהוא מיטב הנוף . ועוד המחשבה כולחו שי לבכחו במוח'ל בכל לנברך בכ' יצריך שמחשבה יצחרר החנבר על מחשבה יוצר הטוב באופן כי נס נפש החווינית תפארת בכ' חיוני טחייהם אל נפש והחכירות מחשבה יצח'ר ותחייהם אל עכירות חומרצד מה להחכפר ע"ז געל חי . ולפי זה יחנן לפреш ארם כי יקריב מכס ולא כל עצמיכם רך מכס מקצת טcs שיקריב רגש על עון מהשבה . שההוורי עכירה . קשת טן העכירה בשוגג וזה

לשלוח פלשת זייל הא מעה אלעיך זיך

אומר קרייבו את קרכנס האט מרכח את כה הטומאה שנכרא
בחתא. אמרנו על מזיד ציריך יקריב נפש וגוף שעשה בטהשכח
ונעשה זו א' אם עליה קרבני רעה לופר אס חלק האחד עללה
שהוא הטענה כר' היא העולה על רוחכם שטכאנ דרישו רזיל
שבאה על מהשכח יקריב אותו לרצונו לפני ה' כי ה' ורא ללבך
וחטא השחשה שבפאת הנפש קשה לנו ונחח אותה להחיה רצת
לומר ש' מהשכח ינמח ושבך בשכון לך ורוח ולב נשבך
ונרכח אליהם לא חכיה וחכלנה אש של מעלה והקרוש
יחוק כמדבר:

ונפש כי תקריב קרבן מנוח פ"ר ר"ש ויל לא נאטר נפש בכלל הקרבנות נרכבה אלא במנוחת טהרו דרכו להתנדב מנוחה עני אטב הקב"ה מעלה אני עליון כאלו הקורוב נפשו יוחנן פרשבי עני חשוב כמת וונפש היא התקברות עצמה לכך אטב הקב"ה מעלה אני עליון כאלו הקורוב נפשו :

דבר אל בני ישראל לאדר נפש כי החטא בשניהם טכל מצוותם ה' אשר לא תשינה ועשה מאחלהנה; יתacen לפרש על רוך אנשיים המדברים כי יחוואו שוגן ואמר מה עשייה ובמה נחשב ? ואם געשה לא שלבי וטהבל יטעת חטאו בשניהם אמונתך הוא ייחברך אפי' בהמתן של צדיקים אין הקב"ה טכיא חקלה על דודים צדיקים עצמן לא בא"ש ? והוא אמר ד' מאי עלה העוסק לשנת אמרה רקתו מן החטא ? זו "דבר כ" לאמור ומה ראיו לאמור נפש כי החטא בשניהם טהיכן נמשכה לו חקללה וזה לא מכל מזוזה האשרה לא העזנה ועשה אהית מרגה רצה לומר כי הכרע עשה אהית מהנה ? גדרה לו חקלת שנגה זו מתחץ ידו וזה כוונה רור הפלין ע' שאטרכן שניאוות טי יבין רצה לטרמי סבין לטה כאה החקללה שאפי' בהמתן של צדיקים אין הקב"ה טכיא חקללה ע' צדיקים עצם כ"ו וכ"ז בחרץ מנתרות נקיי שבוראי איזה דבר נסחר בכדר עשה האדם זהה נרט חקלח השנינה ואם היה עופק בחווה לסתמה היה טרחקתו מן התא כתמארה) מאייר וטחיך שעסק שלא לשמה לא נתרחק מזוזה השוננווה שאטרכו רוזל שנגה חלטור עלה זורן רצה לוטר שטהור לא לשמה לא נתרחק מן השוננו והוולה אומרו עלה זורן כי עבירה גוררת עבירה :

וְאֶם

קיאו חורת פרישת וירלא משה אלשיך ז"ה

ואם נפש אחח החטא בשנה טעם הארץ בעשוהו אחרת
מצוח ה' אשר לא העשינה ואשם יתכן לפרש כטו
טרפרשו לצללה . ושתא חאטר הלא אם אכל חלב במחשבה שוטן
הלא אין כאן ווילוי הנזק בעלתא דעת איפא כי גם זה לא
יהה אם לא העשות מקרים אחדים מכל מצות ה' אשר לא העשינה
בידיעה אשר היה לנפש הלק בה עי' בן נטשך שם הנזק עתרין
ואשם כי סהטוד שקרם ונורר שנגה זו ולות אשר דוד הלק
עה נס מודיעם חזוק ענדן רצה לומר מהטורייס הנש��רג
שקדם :

ואם נפש כי חטא כ' ולא ידע ואשם ונשא עינו . והמייא
איל חמים מן הצאנעברך לאשם אל הכהן וכבר עליו
הכהן על שנחחו אשר שבvhוא לא ידע ונשלח לו אשם אשם אשם
לה' . פ' רשי זיל ולא ידע אם עבר עליו אם לאו כגון חלב
ושוטן לפניו וככסוךו שיתהן היתר ואכל אח אחר אטרו לו אחה
של חלב היהה ולא ידע אם זו שאכל חלב הרוי זה בכיאת אם
חלויטון עליו כל זמן שלא נודע לו בוראי שחטא . ואם יעורע
לו לאחר רמן כייא חטא) ולא ידע ונשא עינו פ' רשי ז' יוסי
הגלייל או מרד הרוי הכתוב ענש את מי שלא ידע על אחת ממש
וכסה שעינש אח מי פירע) אשר שנגוהוא לא ירעפי' רשי ז' הא
אם ידע לאחר רמן לא נהכר לו באשם זה עד שיביא חטא ה
לטה הרבר רותה לענלה ערופה שנחערפה ואח"כ נטua ההרוג .
הרוי זה יהרג והנה בחחיכה אחת בפק חלב ספק שמן ונעלם מטנו
אם חלב אק שוטן אכל . ואחר כך נודע שכורדייא חלב אבל קרבנו
בשבה או שעירה בטרווא כה דנקא דמים קליים וכשהיו ב' חחיכות
לפניו ווחשב של היותר אכל . ואח' כהו אפסוף אם איסר אם
היתר אבל מטנא איל חטום מן הצאן שרפו טרובים וערין הדבר
חלוי עד שיודע לו שאכל חלב וודאי ביא חטא . וסה שטביא
רש' ז' הגלייל כו' החיטה בעקבותה עומרה שלטה ענש הכתוב
בספק וזה יותר טב אחר ואחתנה שריש' טרעדך זה בטה שכתב
הא לטה הרבר רותה לענלה ערופה כי' דבענלה ערופה אחר
שנתכבר הדרס ונמצאה ההורן הרוי יהרג ולטה באמת מה צרייך
לייהג אחר שנחכפר וצורך לומר כי מתחילה אם לא נודע פ'
הכהן

קיצור חירות פרישת ויקרא משה אלשיך

הכלו הדם נקי צועך כדם וכרכוי' עונין הכל' כד' א' קול דמי אחיך
אווקים . וצריך חיקון לערף ענלה על עון התמצא חלל . ואחר
וננטיא ההרוג ימלטה ליהרוג . יוטוב היה לעשה שלא יכיא נזק
וחוליל מלחח טקיים לכיאו והלעשות חורופה לפלקו . וודטה לכאן .
כ' החיטא רק בחייב' אה' ב' שודאי חלב' אכל' בחייב' אה' מסר
לא' נודע שאזר הירח אכל ב'חייב' אה' אנטס' בחייב' אל' עת
האוכל יאשם יותר ב'חייב' מסה היה לפני חחכה אה' והוּא
שבאהח אין לנינו דבר שיבחין בו אם חלב' או שומן טרי שאין בו
ב'חייב' אם שית לבו ובגדאות עין יכול להבחין בהיות שניהם
זהד ע' ב' קרוב לאזoor בעתו אכילתו על שלא החובן שלא יפוא
לי' ספק איסור ולא יצטרך איש' תלוי ולעשות חורופה . וכדברים
האליה נרמו בכתוב לומר אל' חחמה בהיות לפני ב'חייב' שייחר
יאשם מלאו לפני חחכה אה' כי הלא' דע' י' איש' בעז' והטעם
בי לאחיכט אל' עת שנודע מה היה ריק' אל' עת אשטע אכילתו וזה
יאשם בעתו האשם' או אשם לה' כי או היה' לו במתה' להבחן
ובב'חייב' יש לו להבחן ולסלק דבר הרסב'א לרו' נוק' ולא
לעשות חורופה אה' ב' וורדי' דמי' לעגלה ערופה שאח' כנהרג ההרוג
אסמנצ'א אף' שכבר נחכט' הדם וכמכו כאן אף' שהביא איש' תלוי
ואה' במחוב להביב' התחאה . וק' ל' :

פרישת צו

צ' א' אה' אהרןכו' זאוח תורה העולה . היה העולה על מוקד
בל הלילה עד בוקר ואש המזבח חוקד בו . ייחקן לפרש
עד' שאמיר' פנחים במדרש רבה . ז' ו' ל' חוקד עליו . לא נאמר
אלא חוקד בו . האש היה שחוקד בו רצה לומר שאינו כаш הדיטות
טבאנט עזים אין אש כא' שחוקד בו כטבוח טינה ובה . ולהורת
לאהרן ובנו כי מטבח ה' רכה ה' מאור מעין של מעלה וו' א'
צ' א' אהרן ואח' בניו שהויא לשון זירו לטען ירעו לפני מ' הקב'ה
עימדים לפני טבוח ה' ולא מעין שרבות . ז' ו' א' היה העולה
ב' כי ז' והכנה אל' זירו . ז' יירעו כי עד חצי לילה לפחות שליטה
אטזונס' ומוחדרונז' ע' יעלה על' רוח איש לרבר ולומר כי קרבן

קיצור תורה פרשת צו משה אל שדי צו

חסיד של בין הערבים אשר כל איבריםoperarios ייחאכלו קודם הלילה הוא הקרבן אשר יהיה לרצון לפני ה' אך אשר לא ייחאכלו איבריהם כהטשך כל הלילה . ל"א חורה העולה היא העולה בהויה וקדושחה על מוקדה כל הלילה עד בוקר . והטעס כי אש הובכה שהוא קדושמן השפיטים חוקד בו כי אחר שאחותם בו אש טן השביעת עיר היה נדול אין מביא שם לכח הרוגה ולא ינית אל חיותם לפשול כי אש רוחני וקדוש טען הטובח של מעלה :

והאש על הובכה חוקד בו ולא חכבה ובויר עליה הכהן עצים בכoker כול פי והוא ראייה מוחשת וחטא בתא' דועה שנייה כאשר של מטה שכפס עצים חכבה האש כי זו אפי' כנס עצי' ונחלים רק האש לבורה היא קיימת ומזה חרואה כי רוחנית וקדושה היא עומדת בעצמה ובעיר עליה הכהן העצים כי העדים באים עליה ואמ' יכלו העצים באמצ'ם היוס לא' ינתנו עד אחרים לקיים האש ומזה תדע קדושת האש שהיא כי רוחניות היא למטען חרוד וחביבן אח אשר לפניך וחזרו בעבדה שהויה הנרצה במדורב :

או יאמר צו כי זאת תורה העולה היא העולה יבואר פי רשי ז"ל אין צו אלא לשון זרעו טיד ולדורות אר"ש ביוחר צדר הכתוב לזרו במקום שיש בו ח' כזולת האבואר בדורינו בכתה אופנים . נפרש בכוונה החיבור זה . והוא כי הנה העולה באה על הרהbor בעלטה לרעת רשב' במדרש . ובגמרא אמרו על מצוח עשה . ורש' ז' יול חפס תחילתה לשון הגمرا . כפירוש אין צו אלא לשון זרעו טיד רצה לומר על מצוח עשה טידה פנthal . טיד במארם ז' עבר על מצוח עשה ושב אינו זו משם עד טמותלו לו מה שפי' רשי אין צו' שעורו לעשוות חסוכה וטיד מוחלי נפצא כי בשוכו טביה עולה וטרם עשות עולה הכרבר נחכפר ובזה עשה ב' מצוח אחד מצוח עשה של חסוכה וטקי' ושבה ער ה' ב' שהביא קרבן וספיק ידו בוויזו ותשובה ומארם ז' נדולה תשובה שוזונית געטה כוכיה כי כל ודין בשוכו עשות מצוח עשה ושבה ער ה' ב' בהיוון מאהבה ומנייע עד כסא הכבծ ער ה' וכל שכן בשונג ז' . **ומביא קרבן ותחיירנו החשובה אינו ז' והוא מיד והוציאו המהפרקליטין**

א' קייזר חורת פ' רשות צו נטש אלטץ

הפרקליטין ישאר לו הרהור ולדעת ר' שועליה באה עלי הרהור
חטא ובהרהור חסובה בצלמא סגנו ולמה לו להביא עליה שכבר
מכפר לו טעם עשות העולה להו אוטור כיוח ארך החוכב לו רן
בטקופות שיש ח'כ' לומר שהוכחות קרבן טמביה מכוון יהי טמור
לו סיר ולדורות שיחיה לו ג' פרקליטין - החסובה והבאצ' קרבן -
ומטה חירותה געשה זכות שנדרלה חסינה כו' - כאטור לטעלת
ועין בפרש: פנחים בחיבור זהה בפסק ואוח שער; החטא בו' וסתמא
נחת בפי אמר ר' ש' ביוחר כו' :

וואת חורת האשם מודש קרשים היא במקומות אשר ישחטו
באה על הרהור טען. הרהור חסובה הוא סטיק להחכפר אונלט'ד
שהוא על מצוח עשה אשר בשוב טמנה לא זו טש. עד שטוחין לו
א'כ העולה הבהאה שלא עי' חטא כי נטול טיר בשובו וואת חורת
העליה פירושו היא העולה לנגבוה וסביר החטא החטא הגעה
בפועל שהוא לרומו כי במקומות אשר לא הטא והיה אשר חטא ושב.
מי הבעל חסובה קצתן שנולד רטיזונה היה אפשר לסייע אין. וזה
רק כאשר לא וורה רק חטא בשגגה אך לא אשר חטא בטעות כי
גס משוב לא יטור בפקום צדיקיס לזה בא חכחוב לומר ואות
חורת האשם בפי' הנוספה לוטר וואת חורת שאטני לה השות
החטא שחטא בשוגן אל העולה ואות היא ג' חורת האשם עם
שהוא טיר בעניין אשם גזילות. שג הוא בשובו ברשעו ידמה לאשה
לא חטא כי במקומות אשר ישחטו את העולה. ושהתו אח האשם
בטעו. שחייבנו שהעליה היא רמו אל אטר טשייל עון. והאשם
בגון שנולגנסכע. לשקה והודה ושכטנו נס בן-יעלה, לרוץון, קונו
וחכרה. כאשר ישחטו את האשם. רצה לוטר. פיציאן. בן העולס
חחות. שליטה. ובפקום שבעל. חסובה. עופרין. אין צדיקים

וידבר ה' כ' דבר-כו' המקרים אח זבח שלמי' לה' יכין
את קרבנו לה' מובח. שלמי' לדרדק טי לא ידע
המקירב אח זבח שלמי' שיביא. קרבנו לה' שייה. מובח. שלמי'
כ' הוא הרוב בעצמו. ויתכן לפרש שרוור. רטעלן. ג' האטר אליך ה'
באנש אשא. לומר. שאני דוד. בשף. ורנס. ומרון. הוא אליך ה' וואו
ראוי.

קיצור תורת פרשת צו' משה אלישר צ"ז

ראויה' מאי' כי אם נפשי ואשאני משאה ודורון לפניו יוחברך . והנה בכחוכ זה שעל שלטיטים ידרבר שהוא כדורין של שלום ועירוב דעתך שבין ב' ריעיס אחובים .ומי זה יערכ אל לבו לעשות בן לكونו יוחברך וזה רטע באמורו החקירכ בטעם ב' גרישין על סלתה דחקירכ כלוטר הת' זריב שהוא בשדר ועם שמנביה ערכו להכיא ובת שלטיו שהוא לחת זבח בהחת שלטיטים כאלו מערב דעתו עמו כשותיהם והם שלטיטיו שלו בשער ועם הוא לה' אלהי אלהים ומפני יערכ אל לבו . וזה הקושיא . וחתרצ' החיקון כי בא אח קרבנו לה' מטה שאינו זבח מטבח והוא כי יביא את עצמו קרבן לה' כי יעלה על לבו שאח נפלו הוא נשא . ואיך יהי הסביה אח עצמו הלא הוא טובח שלטיטיו יראה כל הנעשה בגין השליטים כי אליו אתה להעשית כי כבודה השה היה ראוי לךו אחות כי אליו יוחברך נפשו ישא וזה אוטרו מזכה שלטיטיו כי מהoga נמשך לו הכיא את עצמו לקרבן כמורבר :

זאת התורה לעלה למנחה ולחתאת כי אשר צוה ה' את משה בהר סיני ביום צוותו אח בני ישראל להזכיר את קרבניהם לה' במדבר סינוי: יחנן לפרש ע"ד מדרש רכח' על משנתו על נ' רכרים העולם עומדר על התורה ועל העכורה וכו' שאצראותם . כי בחרילה היה העולם עומד על רגל אחד והוא גמילח הדרים משנהנת תורה עד על שנים והיה העולם רוחות כשהוקם המשכן והיתה עכורה נתכסט העולם והנה הערנו ברבריהם ז' מה היה שעל עמוד אחד לא היה העולם רוחות וכשהיו שניכס היה רוחות עד בא עמוד הנ' אך הוא קורם מתן תורה לא ימצא לנו חטא ועון ע' כזכות א' היה מספיק לקיום העולם אך בחחיה יוחברך את התורה לKENOTH בו עשור עולם הכא' אז שנגע עמוד שני לKENIM עולם הזה נ' ב' הלא לעומת וזה מאבדים את עולם והם העוברים מצות התורה אשר לא תעשנה ואשטו . ע' ב' היה העולם רוחות עד בא עכורה שהוא עומדר השלישי ז' זאת התורה לעולה כי אסר יש לנו עמוד נדול טוה הוא התורה כי קיים ולפדו אתה ועסוק בה חסוב בכל הקרבות שבעולם וש' א' כי אם לא מה הרונחונכחים קרבנות אחר מותן תירה מה שאזיכן בהיות עמוד ג' בדור שלא היה צוין דבר אשר לו' א' אל' חתמה כי עתה העז גורם והראיה

ב' החורה שאטרתי היא לכדה חספה והיא אשר צוה ה' בחרסנו
ולא צויה על דבריו עולה או זכה אך ביום צוותה א' בנישראן
להזכיר את קרבנותה היה בטדרבר טני שהוגז' בהיותם בחרסוני
שהיו קרויש עליונין לא היו עריכים קרבנות א' א' שחתאו בעניל
וחורה זהה מוקדונחה עתרכו להטה א' ד' בטדרבר טני היה ציווי קרבנות
לחקן עולס' ולחקן עותחים' שהוא בעוכרט' על מצות החורה משא' א'
ט' מתחילה כי בלא תורה לא היה חטא:

פרשת שמיני

ויהי ביום השmini קרא משה לאהרן ולבניו ולוקני ישראל
יחכו לפרש ע' ר' טאמרטון ל' כי היה טsha נסחף אם
וחתקדש הכהנים כו' או באחרון כתאמרטון ז' על פסק בקרובי' א' קרש
שאמטר טsha עתיר המשבחן לחנק בגודל וחשבתי או כי או בר' ולא
יבצר למות אחד מטעמיה לכונת החליל כלשון י' היה שהיא הוראת
צער ומזה גם שאמרי ר' ז' שהו ישראל א' שטרות לריק' יגעט
שאי השכינה ואש יורדה מן השמיים בכל' שבעה ימי הטילואים
קורם ר' ח' ניסן וחשחת החורה על בכור טsha שלא שרהה שכינה
שבעה ימים ששימש הוא וקרווא' הכהוב ביום השmini נכללו
פנין ראשונים כי הכנאות בשבעה ימים נחכרה אל עכודה ר' ז'
שהוכנס המשבחן לזכות להשראת השכינה להרים ועת משה וזה שבי'
רש' ז' ז' ויהי ביום השmini שכינו למילואים הוא ר' ניסן כו' .
דרצה לנו לפרש כפי טה שבחכנו דלשון ויהי היא לשון צער שהיה
למשה ולישראל שלא שרהה שכינה שבעה ימים מלואים כשבישם
טsha וישראל היה אומritis לריק' יגעטו קידוש ר' ח' ניסן לזה פריש ר' ז'
ז' לשטינו מלואים שנכללו מנין ראשונים' להרים דעת משה
קרא משה לאהרן ולבניו ולוקני ישראל ולמה קרא לא' ישראל א' א'
להירות של פ' הובבו ונכנס אהרן ליטש בכהונה גוזלה למה לא'
הקהל כל' ישראל . ויחכ' לפרש ע' ר' הפקוק ולך ה' החסיד כי אחת
חשל' לאיש כמעשרה שהוא מדה כנמר מדה והוא ע' ר' טאמרטון ז' ז'
ד' אומritis כי שבעה ימים היה הוא יחכרט טsha שייך מצריך
להוציאו בני ישראל פטצרים כטפוץ על פסק ג' ט' מהטול נס'
משלטוט

קיצור חורת פרישת שמיני טהה אלטוך צח

טשלשים . וכי' עד שאח' שליח אח אהרון והלך להוות לפה אל פרעה ואטר רוז'ל כי כההך אח' אל פרעה פעם אחח לקחו נשת ואהרן את הוקני' עםם ונסמכו בדרך אחד עד שבhani'ם בירג' פרעה לא נשארו רק משה יאהרן כמו שאמר הכתוב: ואחר באו משה ואהרן כל' . ז"א ויהי מצטער ושכש מגנו שראה משה ששבועת ייטים ביקש ממוני יחברך יבא אליו יושרה שכינויו בעבודתו בתשכן ועד יום השם ני לא בא רוקע' אהרן טבנ' טהוא הילך מסירמה' ועל פי דרכו שחלבוגם אל מעשה הוקני' אשר שבנו ונש망כו בדרך כלחם אל בית פרעה וועל מה שנצטער זהה ושב קרא אהרון ובנינו זוגם אל זקני ישראל למען יבשוי' המה' וישכו לטען החיו'ין אל לבו וופשש במעשי'ו וימצא מאחר חטא' על הנפש סעין המתודע ושב ורטא לו :

ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטא'ך' ולא בני ישראל חדרבר שער עזים לחטא'ך' ועגל וככש לעוללה . יחנן לפרש הוא שהיה החקון טעין עוזו'ו' כי מה שנעשה באהרן . בעגל היה שיג שיצא העגל ההוא שלא במחכון ע' אמר קח לך עגל לחטא' כי החטא' בא על שונגן . אך בני ישראל אשר חטא'ו בצעשה' . עוד איןם כי כפו חטא' אשר בעדים יחרתאות הרוגנו'ני לו' ואשר בעדים ולא החרתאה בדק משחה כסוטיח' יונכקעו' . ואשר בלבד עודים יחרתאה הנפשה' ולא נשארו רק אשר הרהורו בצד מה והעליה בא על הרהור הלב ע' . ואל בני ישראל תחידך לאטר קח שער עיט לחטא'ך' ועגל וככש לעוללה לעותה הרהור בעגל גוכ' שהרהור במשה בע' ז' שאני חמת שנידונו בפנוי' ולא כאת איש ע' שיבור הלוחות כנדע פאמרים ז' :

ויאמר משה זה הדבר וכו' וירא אליכם כבודה' ולא אמר לנו' . יחנן לרפרש ע' דשכחנו שהיה במשה מטהפק אם חתקדש הבית בו או באהרן . ואל אודהן אטר קח לך כו' . וכפרא על עצמן . ואל בני ישראל כו' קחו בו' ושור ואיל' לטלאים כי שלום ביןיכם לבין אלהיכם . אך אני לא נצטוותי להביא כפריח עלי' חותש אני פניריה העון עלי' ואטר כי היוסה' נאה אליכם גראה בזוראי' ולא ליביחושנמי מה הדבר אשר ציה' תנשו' והיינו אהרן וישראל ולוי לא זהה לעש' :

ויאמר

ה' קייזר חורחה פלשת שמעון : משה אלסיך

ויאמר משה אל אהרן קרב אל התוכה פירש יוזל שהיה אהרן בשורא נושא אטר לו טsha לסתה אחרת בושן לכך נכהרת ייחנן לפרש כי אהרן ראה שניבערות שהוא מביא ענבל לחטאח כי עדין מעשה ענבל לא נטהטה טענו ולא עוד, כי אם ישראאל מביא עיליה על הרהור והוא טביה חטאח על מעשה ב', כי ישראל טביה שלמים. ספרה כי שלום בין לקונים והוא אינו מביא, שלמים טהורה שטוביים הם טפנו לפניו. יחרברך,لوح פורה רשותו של שהיה בשולשל לא נטהטה וכבר הענבל ב', וירא לנשתח אמרם כלבו שטוב שאחר יגש אל הטעוב הטוב טפנו לפניו. יחרברך ע' ב'. אמרה משה לאהרן קרב אל הטעוב ע' טובח שכנית נכהרת. שיויה לך לטליזן באטור חן לה מחר, זה וזה לך נכהרת. שיויה לך לטליזן ולוברון טובו לא חכוש. ועל השניות אדרבה טוב טוב אחר. לפניו קינך מהס כי הם צרייכים לך ואתה איןך צרייך להם ז' ואעשה את החטאח ואת עולחך וכפר בעדרך ובעה העט בקרבך. אך אחיה איןך צרייך ללחכפר בקרבכם. רך וגשה קרבן העט וכפר בעטוס ולא בעדרך שאחה טבורה מהם וזה שמי רשות ז' אל לך נכהרת;

ויקחו בני אהרן כו' ויקריבו לפני אש. זורה אשר לא צוח אותם. וחצא אש מלפניו והאכל אותם ויטחו לפניו ע' פירש יוזל וחצא אש רביעי אוור לא מתו בני אהרן אלא ע' שהרו הלהקה בפניו משה רבנן ר' יטהעל אמר שתמיין נכטולטקדש כו' וויש לדקך לכל א' כי הלא החורה העידת בוי אש זורה נחחיבנו. יוחנן לפרש כי אחר איטדו וחאכל אותם למת נאמר ויטחו ווער שמלה ויטחו טורה כי לא נשרפו כי אם מתח מיתה עצמן והוא בהיפך אוכרו וחאכל אותם. והדריקוקים אלו הביא לרש' יlfresh וחצא אש רצזה לומר על אשר ויקריבו לפני אש זורה וכו' ע' ב' וחצא אש וחאכל אותם טהרה בשורייה. ולא על זה היה חביב טהרה כי אם חיוב מיתה כבר גנורה לההפין. רשות ר' אליעזר אוור לא מתו כ' ר' אימר כ' כי הטעיה משלוליה אש כבר גנורה שעחה בא אל הפועל בשורייה. על האש זורה:

ויאמר משה אל אהרן. ולא לעור ולא יחטב בנו רاطיכם אל חפראו. ובגדים לא חפראו ולא חטמו ועל

קיצור חוויה פ' פרשת שמיני ט"ח אלטריך צט

כל העדה יקצוף ואחיכס כל בית ישראל יכפו אח השופטה אשר שופת ה' לדריך מה פשעם שלל כל העדה יקצוף ויתחנן לפреш ע' ד הפסוק הצדיק אבד ואין איש שפ' על לב'. ואנשי חdar נאשפים באין מכין לי מפני הרועה נאשף הצדיק . והעניין הצדיק אבד כי אבד תורה ומצוות שהיתה טקטיים אם היה מאיריך יטמי והוא יחברך סילקו שהיה מגין על איזה דבר רעת העדרה להבאת' וכונמגעה' . ואחר מותו אין איש שם מיתחחו על לב להכין ולהכיר כי אשמים בני הדור לשוב בחשוכרה וזהו אין איש שם על לב כי הס ברשותך לבן ואנו ואנשי חdar שם אשר עדין נשארו אנשי ראים לקביל חdar מהו יחברך לכלulos נאכפים נס הושיה חיל הדין בצריקא' ואח' כ' ח' י' יפתחו חסידים רבים והטעם באינו טביון כי מפני הרעה נאפק הצדיק שמת חיללה שלא יראה הרעה ומטעמה יתחמדיו ח' לצדקה ונכאי אל העניין אם אחר שהצדיקים נדב ואביהו אבדו גס אנשי חdar אהרן ובנוי ימיהו הנה על כל העדה יקצוף כי באינטנסין לא בלבך לא ישיבו כי אם להרהר על מיחת שני הצדיקים חhilothו שטא החדר לטה צוה לאהרן ולבניו שלא יתחבלו בראוי איש בבנו ובאהיו והם אנשי כשרים ומחנעים בהסתדר ארכט כשר ראיוilkברו בחיו לוה אבר ואחיכס כל בית ישראל יכפו וש' ה' הלא מה' אין טחויבים בדבר כי אם אב ואחים לו' ואחיכס כל בית ישראל לשר כי לאויס לכט אלעוז ואחותך יחשבו כל ישראל להחאכל ולכבות ולקרוע בהיות ישראל אחיכס הם אחוי המתים כי הכהל קרוביהו ושלוא חאטרו הנה זה בנהנתה היוחם צרייקים' . אך מה מיתה אש' דימתה בס' יורה כי לא כשריות היה ולטה יכפו לו' א' יכפו את השופטה כן' ליטר ראו עתה כי צרייקים נדול'וס כשרים וראויים להסתדר ולכפרה לרור כי הלא דרך הרשעים שיישלחו ביר פשע' כי הכה הטומאה שעשו בחתמס' הוא הטענו ביחס לנודע אך אלו לא בן כי אם השופטה אשר שופת ה' בכבודו ובעצמו ואין זה כי אם לרוב צריקום וע' ראיום להסתדר ולכבודה שהוא מעין קרבן שנשרף בצעלה הנשרפים ע' א' אש' :

וירבר ה' אל אהרן לאמור יין ושרר אל חשת אחיה ובניך אחר מילת אחר נראת כמיותרת שנוראה שלא נאסרו רק כחוות בניו אצנו ויתחנן לפреш למתרדר רב' ושהעאל' שכחכנו לטעלאח

קיזור חירות פרשת שמעון משה אלשוץ

לבעלה שהיה יין נכונם למלך רשות מחריע שאלה מתייחסו הויה רגנתריס
שלא יכנסו לחמיין יון למטריקרט-עין רשות יונכו. ולבזזה להמתה. בניו
אלנו אינס, עם אביה סטאנבי מוחוקין-הוקין. ונסדרות החולקין פקידוי
להמתה. בعون שחיינו יון כדי להסתה רק שלא מוחה-שבובילות.
לעתה אנטון יון זוכרכר אל חשתובזהacha והכניך אחר יהו כבלורה אם לא
היא קנא לא יהו אחיך באשר הטעני עי' בכנען איןש אחיך;

פרשת תזריע

ידבר ה' כ' דבר אל בני ישראל לאמר אלה צי חורען
וילדה זכורות באה שבעית ייטס כיוטי נודה דודת הטהא
וכיוום העטינו ייטול בשער עירלו פירדש. אר טפלאי כשבש יצירתו
של ארם אחר כל בהשה ווהה ועופ במעשה בראשיה כה' חורתו
צחרשתה אחר חורת בהטה' היה וועוף. כימינרת דוחה חטהא ני'
אפיירנו ונפח הקבר בלאם זוחבן לפריש ער' מטארכט ז' כי' אדם
הראשון נברא מהול זולדראק למד' לא עפה' הקב'ה. כל' זוצאי
יריכו כמותו אמנס לרו' בקרך אליעזר האנורים ביריכב ספאל
כל' הגחט כיריכב על סטן באופן טאמנו וועצה התומאה אליה והיא
יערטו' גותש והנה עיקר הורמא אל זונה יהודה כי אווחה החטיא והוא
אשר הרביקה הצעה באדם וע' כ' היחחה לה קלהה. דס' הנגרה' וע' כ'
כאשר אחר השווין נוצר הוויל טום זוממת הנחש' בון מהזועחה
ובין אשר מתחור העובר יוע' כ' ביום עברה' חפסק נירודיה והזבר
לא רבקה כל כה' הוורמא כאשר בנקכה עס כל וזה שהוא לא ע' הי'
הזרעת האשת חhilrah והויתו מרטמי נודה דבק נט' בזבר טומאת
הזהטה ורוכז זוממת המזדבכת לכ' פאמו חקל למקום אשר מזאהה
התומאה טנווה וחנה ואכפה היור של טס' הרומו באיש זה' אראש הגויה'
גי' בפסחא לא רום אשטרא' דבר' כתא מס' ז' נ' אטרא' אדרס' טוש' ז'
כערליך היה ועל כן בכל זכויות הגאנשכט טאנז' שטמצאה התויטה
טנווה וחנה זאת כוונות פקרא קורש אלו וענין טמיינו טה לטעלה
כיה' לא כה' זט' יוכרכ' מלחה'oid לנזהה'ה האנבל'ה וריה' אשר לא
חאלל הלא יארוג'א ישראאל כר' דאברה'ם לטה' גנער' פכל הכרמתה
ונכל' חיה' אשר על פנו הארץ' כיה' לא ראיינו כי' כל' צ'ן' כה' ז'

קיצור חורת פירושת תורת עין משה אלטמן

אתה הורה חבירתך היא תורה וכל נדול יש בבעל חיים אין מקובלות
שוממת ומי יחו נוהה עם קורש בכחטה טהורה ולא עיר כי אם מושם
הולדו אטו טמאח ליריה האס בן אדם גנער טבנה היה וען
טהוריים לויא ריכר אל בני ישראל לא בהר עתה כי חורייש חhiloth
וילדה וכי ולא יצירות אדים הראשון יצירכפו יחכורה גך אחד
וחטא נוצר האדים עז תורה והוועיטה נפארת רם נירוח כתרובך
ומטעס זה ובאים השטני יטול בשער עירלו שאם לא כן לא היה עריך
לייטול ערליך גונס טומאץ הבת כפלויים כי עז האשה באה החוטאה
לועלס וכילדיה בחתינה הרבה טומאה בה וזהנה עז אשה כי חורייש
בא הילדה הוא חמאת קילוקלה נטשכה במין הארס השומסאה יכעלו
הייפלא קלקלו לך אל חמאתה אם בחרה טומאים לא יקרים טומאות
זהards הקרוב לה יקרנו טומאה שנטשכה מאשה כי חורייש כו טח
שאיין בנטקרים שנוצר בשיליות והמא שחייה יציה כפאו של הקב"ח
זהו טפי רשי זיל א"ר שמלאיכו כי מיניח דוחה אף נפח הקבר
בלאי רס כי מנידוחה ראסית פציאתו והולר עצמוני יסודו
טרם נירומה ראי הווא שבעצאותו מתכו חטמא כי מיניח דוחה

דוחה כו :

ושלושים יום ושלשה ימים כו ואם נקבה תלר וטזאה
שביעיס בגרחה שלשים יום ושלשה ימים חשב כו
והטעם היולדת בת פי שנים על يولדה גדר כי טומאה אשא היה
בחשגה חוכחה עון והוא כי הכל תלוי בעון כי בוגר משתחחה
בוי מחזרת. בקרוב יותר משכועחה לימים כעוטים אמרת
בקבכה לא טחרותה בקרוב ימים ע"כ יאריכו לה ימי טומאה
לפי אריכת זמן חשכה וקפרחה זו א' וכפער עלייה הכהן וטהרת
בתקור דשיה. לומר כי עז כפרחה היהת לה טומאה וטהרת
אם קרובה חשבחה כו :

אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחה או בהרחה והיה בעור
בשרו לנגע צרעח לדיקק לפי מאפרם זיל כי צרעח בא
על לשון הרע וכיטים ראשונים אשר היה שליכים וטוביים בני אדם
באליה היה בהס נגע צרעח ועה שרכבו במו רבכו טספוי לשון הרע
זהו נקיים אך הוא הטעם כמאחרם זיל אתם קרויים אדים ואיז
טמאותי השם קרויים אדים ויחקן לפреш בטכחותי ה אשר עקרין

קידור חורה פלשתת חזירין מטה אלפוך

טומאה אין כח טומאה עון עושה בوروושס כי מין כתינו אינוחוץן
ואף בישראל עצמן אין רשות ניכר של כוחה החזומה אם לא כבון
אשר הוא שלימים וטוכים ז"א אדם שהוות תואר הטשובה והיתה
בעור בשרו של אדם החשוב לנגע צערת כלומר אלה היה בבלאי
כשר לא היה רושם עונו ניכר בעור בשרו זונם לכלול זו לארגוני
כל מקום שנאמר והוא שתה וכאן שטחה חונה אלא יוסטו
באוטרו יהיה כי שטחה החשב לו שעשה עון רושם בו כי קדש הוא
התומאה חונה בעור וע' כן ישוב ויחרפה :

זהנה בכיוור טראות גנעים אלו אטרו רוז'ל שאח לבן עצמי
כהרת עזה כשלג וכו' טבח קרום ביזה וסידר היכל
ודאוו לאיס לב למלה קרא הכהוב שאח לצדר לבן שלג בחורהכו'
בי אין נראה טעם מספיק על ששאת אינה לבנה כבירהונס' למת
נכנס פחת בין שאח בחרה אחר שהוא חולדה שניהקן לפרש
ערבי קכלו רוז'ל כי צרעח בא על לשון הרע והנה הויא נמישך
מהאחד ושלשה רבריות אחר בגיןוה ונסות רוח כתה שאטרו רוז'ל
אין ארס ברכר לשון הרע עד שכובר בעיקר שנאמר שפְּחַנֵּנוּ אהנו
מי אדורן לנו. או מהתחברות אל אנשי רישע או מרוב כל כירב
חייב יבנה אח כל אדם יודבר על יהס'תועה ורויוץ'ת מהבחןיה. א'
קרא שאח טהו החנשאות גנאוה ב' מהחכירות' אנשי רישע ספח
בר"א ספחנינו אל אחר הכהונגה', סבחירוחרב' חילו טוב ושפע'
אשר בווחה להל בזווהו בהרת' זהנה סנדולה יוצר הכל שטשלט
לאיש כמעשי הטעיה טיהור האדם המדראה מתייחס אל רשותו כי אם
בטעש גנאות מראה שאח. ואפת' מהחכירות' לרשיים מראה ספח
ואס'רוב כל בהרת ז"א אדם כי יהיה כו' והיה בעור בשרו לנגע
צרעח זזהו שיטוש לט'ר של לנגע לומר שבתינית עון הווא המתהperf
לנגע צרעח כי כח הטומאה הנעשה בעון לפי בוחנוו הויא מחרואה
טפש'. והוא טאטר החננא כל העובר עבירה קונה לו קטינור אחר
והוא פ' הפטוק חיכיך רעהך וכו' כי אין ערורתית אלא החטא
טמייה ואין רופא או טנטראפא כי אם היא אליהינו כי ישוב אל ה' יורחותו
זהה יתבנ' לפרט הכהוב כל הפתלה אשר שתחי בנסיבות לא אשיט
עלך כי אני ה' רופאיך לומד אם שטוע חשמע וכו' וש' בטה
יורע אפה כי כל המחלה לא חעליה ולא באה כי אם טאתו יתברך'

קידוד חוויה פרשנת תזריע מעה אלשוך קא

וננה לך ראייה כי אני ה', רופא' בוגנים ע"י שלוחי. הכהן גולא ע"ז רופא' אוטן כי אין האצורה רופא' בהכרז דרכו הטענו ע"ז רופא' אוטן וזה כי אם הוראת השניחון יחברך ליהליא ולהרפה על ידך ותשבחו כהנסנו כטהרך : ז"ל נורח הכהוב היה שאנן טומאה נגעין וטהרתון אל אהרן הכהן או אל אחר טבנוי הכהנים פ"ר רשותו והובא אל אהרן הכהן לפרש ע"ד ספקט ז"ל ואטרחה כלנה שנכאנ למלקה טליתה הפרשטי בין טהילים וערלים וזיה להכיבא הארון ופח אחומו בפניהם טהילים נחטלו פניהם ציוו השבינה וזרלייט הורייקו פניהם ונפללו מלא קומחן לאرض וע"ב באברם בתנכאו שעידנו ערל היה נופל מפני השבינה השורה עליו והויה הערלה בכנעה תפניה כן להכנייה כה טומאה עון השורה על נגע צרעת ע"ב יהיה באדם והובא אל הכהן ובגהבות עוני קהושתו נכנע תחחו וכבראות הכהן תבורת שבא להחיזוק ולהאחז בקרועה הוה מהסרו ומצעשו וטשטטו מהקדושה אשר אהנו בה ונעה נ-טטא בירום כי נשאר טטא משולל קדושה זהה ורואה הכהן וטיטא אוטנו והונשפי ריש ז"ל נורח הכהוב שאין טומאה נגעין אלא על פי הכהן רצתה לומר כאשר יצא טפיו לטהרו או לטטאו :

ואם בהרחבנה היא כעור בשרוועטיק אינטראיה טהעור
ושערה לא הפרק לבן והגעיר הכהן את הנגע שבעת יי'וש
פי'רש"ז'ול ועטוק און מראייה לא ודרעתי פירושרביט מפרשיט
מושומדקהה לו כיוונרכברות לבנה הוא למה אינה עטההמן העור
דזה כל טראהלגנה עטוק פון השחרור בעראה חטה עטוקה אין הצל
ומשם קושיא וו לאידע רט'ז'ול לפידש טעמא דקרה אנטס חיללה
למרן כך דריש' יטאר עינוי כל ישראל לאידע פירושויך ואחשבה
שפירש לא ידעתוי חיבת לא ירעוי פירושו דקרה ובחקוד טאמרט
ז'ול זהה תורה הפטזרע התוציא שאס רע'ז' והוא לשון הרעה אטורמראה
געכלן הוראת לשון הרע טהלבין פני חבירו שאויל סוטקא ואיזו
חוורא שנשפך רט פניו לטטה בגיןו מהערולפניט וחלכין ערברץ
בן תחראה אשטעו לבנה בעור בשרווי והיא הוראה שכח המתאט
מאחו בקדושים הנפש והנה יירע כי השער הוא עיקר רט'ז אל כת
הטיפאה בתוקף פנימיותו העצמייעט' בראות הפהן בחרת לבן

ב) **קידר חורה** פדרשת תזריען: משה אלסוני

היא ביצורبشرותורה רושם שלITCH טומאה עון בו אלא שליא העמק
הרבה כי ועומק אין טראיה טנהו ער שלא נבראה שלטחו הרבה בנו
ליכנס פנימה כי לא הכניר בחינת עונו לפניו רוק אל-ידעוחה הרה וורת
שפוי רשי זול ועומק אין טראיה הכרין אופר לא יודעחי שהכהן
הרופא עטוק אין טראיה טן החור לפניו והא ראייה כי שער בנגע
לאחיך לבן שלא אהז בעצם פניטיות חוקף הכת ההוא בנפש לנו
לא יודע הכהן אם לטמא או לטהרו וזהו לאירועי פרושו ובצד
יעשה וטאיך חקנו פ' רשי זול והסניר יסנירנו בבית אחדוליין ריאת
עד כוף השבע זוכיחו סימינט עליון ומפרש עמד בעניין בתראות
ובכיתערו הראשן והסניר שנית כי איזיש תקופה עלידי הפטנר כי
ישב ביפוי הפטנר עד ה' אלהי ושב ורפא לו זהה שפי רשי הא
אס פשה בטבע ראשון טנא מוחלט אף שלא הפק השער לבן עט
כל זה אחר שפה צרעת היא וכח הטומאה מצד מה זה שפי רשי
ול' צרעת היא הפטחה הוות. גזה לומר שהיא היה מתחילה רוק
חוליה כהרת לבנה מלשון הרע שהלכין פני חבירו ואס פשה הרוי
הפטחה צדעת היא שנטש מהתערת השוציא סס רע כאשר כחנו
אנפום זל זאת חורה הפטועה בתוציא שם רע. בז' :

פרשת מצורע

קצוץ חורו פרשת מצורע טשה אלשוד קב

הבא לטהר מטיען לומן השפטים :
ר' זכה הכהן ולקא לאטחו שמי צפירים היו תהרוות עז ארו
ושני חולעת ואויב פ' ר' י"ז ל' לפ' שנגעיס באים
על ליטון הרע שהיה מעשה פטפטוטי רברם לפיכך הוקכו לטהרתו
צפירים שנטפטינו חמייד בצתוף קול . וען ארו לפ' שנגעיס
באים על גנות רוח . ושני חולעת ואוב מה תקנתו וויהרפה ישפיל
אח עצמן מנאותו כחולעת ואוב עין ארו מקל של ארו שני
חולעת לשון של אמר אכבה זהירות . ולכא אל עניין המשך פ'
רש' י"ז ל' נגירה סאמר הרבס פ' ז' ל' טה Rak. הדבר לחטלה
חלקים וקרא להם שפות א' מצוה בו הוא לרבד תורה ומצוות
ב נהר טמננו בעדרות שקר ורכילות ג' נמאס בטיפוריו מאורעות
ד אהוב בשבח המטלות השכלות וסידוריות ובגנוז הפתחות
ה מותר והוא מר שצרייך לדבר משchorתו ומגנטהו ומפאלינו
ורכינו משה אלשר העמירן על שלש . שתרה שע' מ' כתו פ'
אבות מדבר שבח מרות טובות וננות הרעות . והוא בכל מסזה בז'
הרי א' עדות שקר ורכילות וטיפוריו מאורעות ב' כי את
שניות שנה ג' דברו חי הגוף והוא המשך פ' ר' י' שנושא
משל שני סוגים דובר א' דברו חי הנפש . בלימוד תורה ומצוות
ב דיבור חי גוף אל שני צפירים שענינים מעשה פטיט וצתוף קול
זה שפ' למי שהגעיס באיס כו' לפיקד כו' שני צפירים א' חי
נפש וא' לחוי הגוף ולז' א' בפסק חיות שניב חי הנפש וחוי הגוף
טהרות שניות יהיו טהרות במאכל וכטש ואמחן באמצעות אבניהם
אם בא על לשון הרע האורטם שפחינו אנחנו סי ארון לנו הטרורה
על גנות רוח . וזה וען ארו שמגבירה עצמו כארו . מה תקנתו
ויהרפה ישפיל את עצמו מגאוותו כחולעת שהוא מאמר התנאי
ולאן אחת הולך למקום רימה ותולעת וכטMRIינו אם צדיק שב
לעפר ואם כלתי צדיק שולטבו ריסחה ותולעת וזה שמסך לעז
ארו שני חולעת לרמותו אל השנות אם צדיק הוא נעשה עפר ואם
בלתי צדיק נעשה ונשתחנה חולעת והוא שני חולעת והוא שפ'
רש' י"ז ל' עוד פעס וען ארו מקל של ארו ותבן לפרש ע' ד' מאמר
ז' לבאומרכ כי ען ארו היה מקל שארכוכו אמתה . ושני חולעת
לשון של זהירות שהיא כורך בה הסקל של ארו . והאווב טפה
ווקיה הרמו כי הלשון של זהירות משל ללשון ארם שהוא
ברוספה

קיצור תורה פרשת מצורע משה אלשיך

כרותה וairoמה כלשון והיא כורך בדיבוגה את הנוף ואת הנפש כי אם שניהם חכרוך כלו ספק והנוף רמו באפת אורך כי אם ארנו עליה במספר קטן עשרים נטספה חומר במ"ק אובי בס"ק ששה עשר במספר נפש במ"ק ואמר כי אם מעמיד שלשין הנוף והנפש עם הכרוך יתבלם ברך האיזופר השוחפה משוקעים במירוח המטית עצמו על דבריו תורה ואת צפור החירות חי גוף ברס ציפור השוחטה על פיה תורה על מים החיים והבא לטהר מסייעין אותו:

ולקח

הכהן מדם האשׁב ונזההנהן על חנוך אז המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית יתכן לפרש ע"ד אמרס ז' כי הצערת בא על לשונו הרע וע"כ נרמו בסדר טהרותו תיקון דרך רוע מורתו ורמו פה ולקהכו גנחן על חנוךכו והוא שלשון הרע הרגן שלשה וכו' והוא כי חיללה יכנטו דבר המברך באזינו המקבל ואו המקבל ישלה ידו וכייה נשא אח מי שנאמר עליו וונוט מאיטה גואלי הרם המוכה ואז וחוץ גואל הרם וירודף אחר הרוצה והכהנו מות נט הוא ואם דם שנייהם ידרוש הוא יחברך ווישפט משבט כות את המדבר לשונו הרע כי היכב שיטבו אנשים מישראל וזה ירמו הו וא יחברך חוכחה פגולה אל המטורע הללו אשר דבר לשון הרע לבלי ישוב לכסליה ואומר כי זלקח הכהן מדם האשׁב ונזהן על חנוך אז המטהר הימנית לרמו לו כי דם האשׁב אשר קוינל לשון הרע מטנו בו נרבך כי סיבה ראשונה היה הוא אשר שב נאזו הרבר הרע הוא וכן על כהן ידו הימנית לרמו לו כי גם דם אשר שפרק בידו הימנית המקבל לשון הרע זהרג Ach מי שנאמר עליו זעליו תלוי באשר דברו זהה על בהן ידו הימנית וכונתה שרוף גואל הרם את מי שנאמר עליו כשרוף ברגלו אהרו הרוצה גם דם האשׁב עליו. על אשר דיבר לשון הרע זהה על בהן רגלו הימנית כרי שיחן לבנו אל רמו הנזכר ויחחיל לשוב להקן האבראים אשר חטא בהם והחתיאו:

ובא

אשר לו הבית והניר לכחן לאמר כגע נראה לי בכית פ"ר ש"ז ז' לאפסו' הוא חכם וודע שהוא גגע וודאי לא יפסיק דבר ברור לומר גגע נראה לי אלא כגע נראה לי זתכן לפרש ע"ד הכתוב בפ' שופטיך כי יפלאכו בין גגע לנגע בגאה אל הכהניםכו' זאל השופט אשר והוא בזימת ההסומי רשי'

קיצור חורת פרשת מצורע משה אלשיך קג

רש"י ז"ל מnid ישישראל יכול לראות הנגע להוציא משפטו א"ר לטהרו או לטטאו יהוה על יד הכהן לבך וא"כ לא יכול החכם לפסק דבר ברור נגע נראה לי רק יאמר נגע בלשון ספק כמלת בחזות שהוא הכל אשר יורו אתכם הכהנים :

ועוד יצנן מפרש ע"ד פאמרטס ז"ל כי דרכו ותברך ליפורע טן החוטא בקהל הכהילה כי ייחיל בבוח ואמ שב מوطב ואם לאו יתמן הנגע בנגד אם שב מوطב ואם לאו יגע אל עצמו ובשרו . ולזה בחרה לאמר נגע בכת הרטיון נראה לי בעוני היה מחייב נגע צרעת כי וזה נראה לי וכשבכלוי גותנו בכבייה זהה שפי' רשות ז"ל שאמי' הוא חכםנו לא יאמר נגע כו' רק נגע שכבהה נראה לי כלומר ראוי לבעל בית על עצמו ובשרו :

וראה את הנגע והנה הנגע בקורות הבית שקערוריות יורקרקות או אדרמדמת ומראיין של פלטן הקיר פ"ז רש"י ז"ל שקערוריות שוקעין מטראייתו . וכותב הרא"ס וקשה בעוני פאור שא"כ מה זה שכחוב ומראיין של פלטן הקיר . ושם יש לומר רהכחו בעצמו מפרש מהו שקערוריות על זה קשה למה נאמר כלל שקערוריות . ויחנן לפרש ע"ד שאמטרו רוז"ל על פי שאטרו עליו לשון הארץ וטזיאין עליו שפרענעים בו מראות שקערורית שוקעה בלבבו ומשתנה פניו . יורקרקות או אדרמדמת זה והוא ומראיין אשר וראה הרואה בפנים הנامر עליו שלטן הקיר לשונ קירות לבו . והנה כבדאה אשר הראה בפניה הבירוי כנ"ל אל קירות לבו . ונהנה כבדאה אשר הראה בפניה הבירוי כנ"עשים כחמים בנפשו והוא וחברך מורה לאדם כל מה שעשה לחבירו כדי שיעשה חשבונה וזה שפי' רשות שקערוריות שוקעין מראיינו רצתה לומר שוקעת לבבו ומשתנה מראו יורקרקות או אדרמדמת ויבואר ומראיין פן הירקרקות או אדרמדמת אשר יראה הרואה בפנים הנامر עליו אין עתה שלטן הקיר גורע . מה שבקר לו פנינה ולזה נאמר שקערוריות כפי עין שוקעת לבבו ומראיין שלטן הקיר קאי על יורקרקות וכו' :

וכל אשר יגע בו הוב וודיו לא שטף במים בטסחה ויריו ד' בסקריא וסוי' ויריו לא שטף במים ב ויריו חבענאי אהו ג ימחץ ויריו חרפנה ר ויריו תשבנה אונו . ויהיה העניין כי הפטוליל בנטוי' שיריו לא שטף במים ובלוי נטילה . ירידיו הצענה הפתה צרייך שיריו חרפנה שיחזור וייה והיר לרפהה המחלה

קיצור תורה – פרשת מצודע – משה אלשיך

המחלר. הבהא מה שולול בנטילה ומה הוא עניין חרוםתו לה. הוא כי ידרו שיויה והיר לנוטלן כראוי תשבנה אוננו הווא מסנו אשר הילך מסנו ע' מה שולול בנטילה כנורע פר' ל' כי הטולול בנטילה בא לירע עניות וסבטיוחות ברך שאם ישוב ויתכן ישוב לו אוננו זהה מאמר ר' אליעזר בן ערד. מכאן סמכו לטהרת היומם בן החותח ולשון נקייה הווא שהזוא טבילה בלשון רחיצה. וכן מאינו ארץ בנטינו בפיו;

פרק אחריו מות

וַיֹּאמֶר "ה' אֲחָרוֹ סֹתֶה שְׁנִי כַּנִּי אֶחָרֶן בְּקָרְבָּחָס לְפָנֶיךָ" וַיַּעֲשֵׂה
וַיַּחַנֵּן לְפָרַש ע"ד שָׁמְרוֹרָו ל' בְּטוֹרַשְׁרָכָה שְׁהָא עַל
הַקָּרְבָּה מִתּוֹ שְׁמֵה קְרוּבָּים אֶל ה' וּבְשִׁבּוֹלְקְרִיבָּתָה וְהָא מַאֲמָר
פְּשָׁה הָא. אֲשֶׁר דָּבַר ה' בְּקָרְבָּי אֱקָדָשׁ וּז"א בְּקָרְבָּתָם וְלֹא אֲקָרֶב
בְּקָרְבָּנוּגָם לֹא אָמַר בְּקָרְבָּתָם אֶל הַקּוֹדֶשׁ כַּי אָסֶל פָּנֵי ה' לְוָמֶר
בְּשִׁבּוֹלְקְרִיבָּה שְׁוֵישׁ לְהָם עַס ה' וּבְקָרְבָּתָה לְפָנֵי ה' שְׁהָא עַל
הַקָּרְבָּה לְכָרְבָּנָה נְחַזְּבוּ מִתְחַזְּה א' וַיַּעֲשֵׂה כְּמוֹסָףָ דְּבָרָה שְׁלָא תָּאַמֵּר
עַל בָּוָאָם אֶל הַקּוֹדֶשׁ בְּלֹכֶר פְּנֵימָה לֹא מְחַזְּכִיכָּיְנָה הַכְּבָאָה בְּלֹכֶר
חַסְפּוֹקָה לְהַמִּתְיָה . כִּי אִם פְּצַרְפָּה לְזָה בְּהַקָּרְבָּתָם אֲשֶׁר זָרָה לְןָא א' עֹור
פָּעַם וַיַּעֲשֵׂה לְוָמֶר שְׁזָולָה סִיבָה אַחֲרַת שְׁהָיוֹת לְהָם כַּאֲשֶׁר זָרָה וּזְוּלָתָם
כַּמָּה דְּבָרִים שְׁהָוִוּפָרָז"ל בְּצִירֻוףָן כּוֹלָס מִתּוֹן רַק אָמַר דָּעַ כִּי
בְּקָרְבָּתָה לְפָנֵי ה' שְׁהָא עַל בְּקָרְבָּתָה לְבָרָבָן וַיַּעֲשֵׂה :

קיצור תורה פרשת אחורי מות משה אלשיך קרן

בקרבת חמש כו', פ' רשות ז', ל' ולא ייבא כו', ומדרש לא ייבא כי אם כן ביחס הכהנויות ונגנא אל הענין ע"ד פאמרט ז' ל' בມדרש רבנן אמר ר' חייא כד אבבא באחד הבינין סתו' בינו' של אהרן ולמה מוכיר מיתחן ביחס הכהנויות אלא מלמר שכש שום הכהנויות טכפר כך מיתחן של צדיקים מכהפרת וממנין. שיטוף כהנויות מכהפרת שנאמר כי ביחס ההוה יכפר עליכם לטהרה אתכם וממן מיתחן של צדיקים מכהפרת דכתיב ויקברו את עצמות שאול וכותיב ווועל אלהים לארץ אחריו בן עכ' ל' והנה באמריו נועם פקעה תיסרת דאמורין בשלתי הנזקון שמנה פרשיות נאמרו ביום שהוקם המשכן וכאח' שיב' פ' אח' מorth והא ק' ל' כפ' שנאמר אח' מorth טופל הג' שאחרתו היה עד יוס' הכהנויות ולא נזהר מיד לה אמר אלא מלמר שכש שיטוף הכהנויות מכהפר כו' ועדין ערבען ערבעא צrisk מי' יאמר שעצמו של לויים כיפור מכפר בלו' בית המקדש וממשיריו כי יש פלונחה בין התנאים לו' ואמנין שי' ב' מכפר שעצמו של לויים עצמו שנאמר כי ביום ההוה יכפר ממשמעו הלשון הוא כי ביום עצמו הוא המכפר ולה לא הביא מקרה שנקרה ביום הכהנויות שאפשר שהוא על ידו עכורה אך על זה מיתה ומניין מיתחן של צדיקים מכהפרת רצה לומר שיש לנו לומר כי מיתה הצדיקים מכהפרת רודקה בהיות מיתחן כלתי ארינה לעצמו דהינו שאינו מטה בעונו אמן בבני אהרן נתה הפר הלימור שמתוח בעונם: ועם כל זה על כל עם הקהלה יכפר לה אסר ומניין מיתחן של צדיקים פרוייך כלומר מיתה של עצם שבחתאת שחטאת שחטוא עפ' כ' מכפרת ר' דילמא מיתה צדיקים כלוי החטא כשב שיטוף כהנויות בעצמו מכפר כך מיתחן כלוי חטא. ובבנוי אהרן נאמר בקרבתם שמשמעותו שחתאו לו מוביא ראי' מנכיאים כי יש היה שמת בעונו כמאמר הכהן כרבינו יוסוף ויומת שאול אשר מעלה בה' על רבריה' אשר לא שטר וגס לשאול באוב ולא דריש נאלהייו יוסחהו' ועפ' כל זה מיתה כוורתה וטשב מותח. כי טוב לררוש מבני אהרן איפילו אם נאמר שמתוח בעונם כשאול בכפרת ויהכן שזה הוא עניין הכהנות וירבריה' כ' שהוא עניין פיתח בני אהרן אחרי מופלג' שלא היה באחר' בניסן ואמר משה לאחרן

קיצור חורת פרשת אהרי מות (משה אלשוּך)

לאהרן שאל יבא בدل עת כו' ולא ימות כהה וראו היה להזהיר אותו פיר לוה פירש"י ומדרשו לא יבא כי אם בזום הכהפכוום להורה שתזכיר טיחון ביום הכהפכוום כי מוה: חביב וחביב לי אין זה רק להודיע כי מיחון של צדיקות אמת: שהיה בהקרבתם בז' תפארת במו יוסכ כפורים עצמו וכמו שחייבנו למעלה הוועוד ראי' בז' צבאות מנגיאים משאול: ס"ה

בזאת יבא אהרן אל הקורש פירש"י ז' ל' בזאת גמתריאו' בז' רמז לבתו ר' ראשון שיבא בהן אל הקורש ניתן' שניים עמור בז' ר' ראשון' ויתכן לפרש' שהוא אמר ר' יודן בזוכות התורה שנקרה זהותיו וייתר הקב"ה על ע' א' כו' ולא ויתור על ביטול תורה בו בזוכות התורה שיתעסוק בזה יבא אהרן אל הקורש כי בהחכטם לא יבא עוד כי לא יווחר ה' עלייה ויהיה הטעם כי אין להקב"ה בעולם הזה אלא ארבע אמות של הלכה לנין במקומות שעוסקים בהרורה: שכינה בינויהם ארך בהחכטם מסתלקת כו': אין לו חפצ' בבירות המקדש כי היכל ה' הימה כאשר בחבנו ועשנו לוי' מקרש' ושכנתו בחוכו לא נאמר אלא ושכנתו בתוכם:

וכן אהרן אתathy יהיו על ראש השעיר החיו והחזרה עללו אח' כל עונות בני ישראל: ואח' כל פשעייהם לכל חפאתם ונחן אותם על ראש השעיר ושלח ביר איש עתי המרכבה. ונשא החער עללו את כל עונותם אל ארץ גורה כו': כפל העניין במלאות שונות ארץ גורה ומדרכה ויתכן לפרש' ע' ז' מאמרנו ז' לאטרו על פסוק: דורי ירד לגנו כו' דורי זה הקב"ה ירד לגנו וזה העולם לערגות הנושם אלו: בתי כנסיות ובתי מדורות לראות בגנים וללקוט שונאים רואה איזה צדיק גמור: ופירח בזו כו' והתקנת השל שפריח בזו הוא: קריח ניחוח כי לא ימיהנו ע' י' מלאך רגנו רך. דרך נשים קה' יושבב' נפשו למעלת' וומשיכנה אליו ז' ע' ב' בקרבן שאף היה אש מן חמימות מצוח להביא מן ההרים: כי שתו סוגים יש שם: **א'** נח החטמא אשר הביא עליו קרבנו שהוא שורה בקרבן: **ב'** נח קרושה: קרושה' לשונה וההוריות ניחוח כי מה שפMISSיך למעלה הוא בבחינות מה' שהוא ניחוח ואינו בכור וחב' שעל' ידו קרושה בלבך ושרוף' הטעמה ז' ועל' ידו כרך מצוזה להבואה מן ההרים ועד הקדמה ב' ע' ז' מאמרנו ז' לכשיישרלו הוטאים איזן בדקיהם בעון הרבה כאופר' ויצמד לבעל פעור בגדיריות: שהפרופוים: אך כשהם כשרים:

קיצור חורה פרשת אחורי מות משה אלשיך קה

דבקים בה' לגמרי וזה ואחם הדבקים בה' וע"כ אמרו ר' לרשע ע"י הרהור חשובה נקרא אדריך לפה שהטומאה רפואה ומורע ע"י הרהור חשובה נשפטה מהנפש בצד מה'. ונבא אל העניין והוא כיראה הוא יתכרך כי בכל קרבן יש שתי בחינות טומאת החטא השרה על ראש הבטהה על ידי הסמייה והירוי ב כה קרווח של תשובה וככהן גודול היה פומך בער כל ישראלי כאומרו וסמן אהרן את שתי ידיו והתוורה עליו את כל עונוח בני ישראל וכו' ומה גם כי אפילו זצוויר וסמכו כל איש ישראל את ידיו ויתודרו היה וכות אהרד של תשובה מכל' א' לעומת אלף עונות אשר לו. על כן היה עצם קדוש ישראל לבליך הקרייב השער ההוא על המזבח כי לעומת קדושה אחרת יהולו על ראש השעיר אלף אלף רכבות כוחת הטומאה. כי אם לשלח אותו למקור כל כוחות הטומאה אשר נהנו עליו על ידי הסמייה וזה מאמר הכהוב וסמן אהרןכו'. לומר כל הכהנות הטומאה שנעשו נחנים על ראש השעיר וע"כ לא יאות ינתנו על מזבחה ר' רק ושייח' ביד איש עת' המורברה אל שורה כאשר חבנו כי כל עון ופשע וחטא ר' אשר יחתsea האיש הוא חות כח בטומאות השטן המחתיאו ואחר הפרדים ע"י הרהור ע"י סמיכת הכהן את ידיו על ראש השער בעד כל ישראל ניתנים כולם על ראש השער ואונשא השער את כל עונותם אל ארץ גורה. והוא כי ידעו כי זה לעומת זה עשה אלהים וכאשר בקרושה יש ארץ החיים לטעה למשכינן כך בטומאה יש ארץ לעומתה לטעה נגד המדבר ההוא וההיא תקרה ארץ גורה והוא מקור הטומאות הנעות מעכירות כי משם גוחקו ובחוות ניטעו. ועתה ישבו אל מקורן והוא ע"י השער מיטרא דיליה אך מה ישולח אל המדבר איןו כי אם השער וזה ושלח את השער במדבר כלומר אך העונות שעל השער עזמו נושאים אל המקום של מעלה לעומת המדבר ההוא היא ארץ גורה כי הלקו הוא :

ונשיות לב אל אמרו לכל חטאיהם והראו יאמר וכל חטאיהם ועור מה. זה הסדר עונות פשעים וחטאיהם שאינו לא מהקל אל החמור ולא מהחמור אל הקל. אך הנה הורה לנו רשב"ל כי גROLה חשובה שזordonות נעשה כזוניותכו' ופירך איני והאמיר ר' בישם ריב"ל שגROLה השוכה שזordonות געוזים כשבוגרות ולבני כאן מהבהב כאן מיראה. לפי זה השב
מאהבה

קוזה תורה פרשת אהרון מות פשה אלשיך

פהבה אין צורך שער לכפר שיוליך עוננות אל ארץ נוראה כי
ההפקו לכוון. רק לשכבים מיראה שנעשים כשנגורות ואנו החטא
שנעשו מעוננות שניחס זוחם הוא שנושא השער אותו לשקען
בל יזכרנו עוד וזה עניין הכתוב. והחדרו עליו אח כל עוננות בני
ישראל ואח כל פשעיה וושת מה צורך לשער הלא וופל כפורים
מכפר עכירות שבין אדם לטקים שאין בהם מיחתת ב"ד ושאר
עבירות כבר קדמו חסובתו ו"כ ותשובה חוללה ויה"כ עצומו של יוסט
קיימת לנו דמקפר לנטרוי ומזה צורך לשוערה ומה גס שאב. היה
תשובה מהבה שנעשים זכירות לה אמר הכתוב לכל חטאיהם
שהוא לאשר שבו מיראה ונעשו העונות והפשעים חטא על אלה
צורך סמיית זורדו על ראש השעיר ברונו ונסaea השער אותו אל
ארץ נוראה היא ארץ של החיזונים שלומות ארץ החיים והיא
גורה להשתקע שם שלא יוכרו ולא יפרקו והוא מאטר. הנכיה
הושע טומן י"ב. שובה וישראל. ער ה' אלהיך כי כשלת בעוניך
שורגות נעשה כשנגורות שעון מיריך וכא קרו ליה המכשול נמאמר
ריב"ל רק על זה הקשה קשות הגمراה הא אמר ר"י משום ריב"ל
גדולה תשובה, שנעשה בכיוות שנאמר וכשוב רשות פרשעתו
ועשה משפט וצדקה חי' עלייה' וממשנו קחו עמכם ווידוי דבריו
כפי' ריש"י לחחותך על ראש השער לאשר. שבו מיראה ונעשה
העונות שנגה. על אלה אמר כי כשלת בעונך וצורך זורדו
דברים אמגנָג על השב מהבה באמת נעשים כוכיות. ואין צריך
לשער כאמור למטה:

והיתה לכמ' לחוקת עולם בחורש השבעי בעשור לחורש
חענו את גפשותיכם וכל מלאכה לא תעשו כי ני
בום הור. וכפר עלוכם לטהר אתכם. מכל חטאיכם לפני ה'
טהhero. שבת שבחון היא לכלם ועניהם את גפשותיכם הוקת
עליכם. וחנן לפרש עד' שאמרו כי אין העינוי טוב סצר עצמו
במקום תשובה ראויה. כי אם למתן הבניין לב הקשה לשוב טוב
להתענות להכין דרך התשובה שהוא מסאים ו"ל כי פג' הלוקי
כפרה הם ותשובה עם כל א' ואחר עבר על מצות עשה ועשת
תשובה אינו זו ממש עד' שמהלין לו עבר על מצות ל"ח שאין
בבש ברוח ומיחתת ב"ד תשובה חוללה ו"כ מכפר. ונכנא אל חענין
שהכתוב אומר הנה צויתי על סדר עבדה קרבנותם בעלי חיים
הקדיבים חלבם ורפסם. ווש קרבן בארכט עצמו המפעש חלבן
וגראף

קיצור חורת פרשת אחיה מות משה אלשרן

ודמו כמשמעותו נפשו בזום ... אל יעלה על לבך שבקעינו נפשך
אני חפץ כי מי ייחוץ והיה ואח להקחת עולם שאין לה טעם שחששו
רק דרך רק בעלמא בלו טעם כי בעלרו זום חבטחו בכפרה כי יומם
כפרה הוא ויום טוב שהיא וכל מלוכה לא תחששו כי ביום הוה
יכנפר עליהם כלוי הזום יכנפר עליהם לטרח אחכם ובמה חכפרה
בלעדיו הענו הלא באפרה שלפני ה' תטהרו שהוא שחטטו
סעצים מחרצוכת רשות וגנודת מותה כי יעוז רשות דרכו ולא
בגנלה לבך כי לא להטהר הלבב אשר בלתי נגלה בלחתי לה לבך
זהו לפני ה' תטהרו כדאי' והוא וראה לבך אוחז תטהרו כי מסדר.
בעז בעוננו אחר החשובה הואה רק והוא לחוקת עולם כלוי טעם
כאופן כי שבת שבחון הוא לנש כלומר שבחון מצד עצמו על
שפתה הכפרה אך מה שועניהם את גנותיהם היה חוק עולם :
או ... ואמר שהלא תורה וחמתה בראות שני הפסים בנוסחא
אחר כי תראו כי יומם עינוי נפש שמורה על יומם צדקה
בעניין ארבעה צופות ולעופות והחרוא כי הוא יומם שבחון כי
נאסר במלוכה שהוא יומם שמחה ושנון כיור חנים ואם הוא על
שבחון הכהירה למטה נגענה נפשינו לו"א והוא לה לכת לחקת עולם
בחק כלוי טעם שחטפנו בו"ה עינויים ונאסר במלוכה ביום שנחן
שיירה שפהה כרגלים אל חישוח לב כי דעו איפה כי עס השמחה
של הכהירה צורך עינוי והטהעם כי מה שיכוים הוה יכפר וכ"ז עלי
מן שלפני ה' תטהרו אטם את עצמיכם בחשובה שליטות וע"כ

צריך עינוי להסביר אותה לפשרה :

בפלמ"קתה הובא בילוקוט הילאים סימן ל"ב ז' ל' אשרו
נשיו פשע אמר רבנן ברבי ברבי הכהן דהוא טנשו
חובינן ... וסולח לעוניינו בכל שנה ושנה שנאמר והוא זאת לנש
לחוקת עולם לכפר על בני ישראל מכל חטאיהם אתה אמרת אתה
מושג באום הביטורים בא שטן ומՔשרג את ישראל והוא פורט את
עונותיהם ואומר רבנן העולמים גנבים הם ישראל והקדוש ב"ה
פורט זכיותיהם של ישראל מה עשה גוטל קנה של טאונים והוא
מעיון את העונות כנרג והשטן הולך להבניה עונות וליחוץ בכך
כפוח של טאונים שווה והשטן הולך להבניה עונות וליחוץ בכך
עונות ולהכריעם טה הקב"ה העשה גוטל את העונות מתחוך הכהן
ומטמין חחת פורטורה שלו והשטן בא ואין מושג שם עון
שנאנר ובודק עון פישראל ואיננו כיוון שהשטן רואה כן אמר
לפניו

קיצור תורה פרשת אהרי מותן משה אלשיך

לפניהם רכוב העולמים נשאת עמר כסือ כל חטאיהם סלה לךך דורה
משבחם לישראל שנאמר אשר נשי פשע כסוי חטאה ע"כ .
הרתקוקים רבו ולאبات הקיזור אחשברה לפרש ויבוארו
הדרתקוקים מלאיהן . ע"ד דרגסינן בסיס' ביצה דפת"ז ע"ב האי
טמייא כו' לשנה פיו רשות לשנה אחרת וראש השנה היה כו' אמר
פושע את שאיןנו חזר לדרכו חכמים כו' מכאנראיה שנקררא .
פושע במשב לחטא בשנה אחרת ברבבה ההוא בעצמו וכמו כן לא
יאבהה לסלוח כי הרבה לסלוח כבר בשנה ראשונה שעבריו
בעוניה עצם שב לחטא בדבר ההוא עצמו אמנס נרוכ' רחמיין
עשה עצמו כשווכח את אשר חטא בעוניות אלו עצם בשנים
קרטוניות וכאלו עתה בו השנה חטאנו ברכירות אלו עוכני יעשה
שנה בשנה מרדי בא יום השליחת וסלוח אף אם הם חטאיהם
ראשוניים בעצם שחתאו בהם מאז וזה אמר רבנן הכתן
זה הוא מנשי חוכניין וסלוח בכל שנה ושנה לעוניינו כלומר העונות
המיוחדים לנו בכל שנה ולראיה שאף אשר שנויו שלוש שנים
וישלשנו שנה ושתיים חזר וסלוח מביא החכוב והיתה זאת כו'
לכפר לנו אחרית השנה שאומר בפירוש אחרית בשנה שאין הלשון
צורך רק בדבר אחד שמתכפר פעם א' בכל שנה ולא בחוטא
שנה א' במין א' עונות ובשנו במין זולתם . ונגזרה להוק עולם
שיצדק חוקת בכיווץ זהה שאין הscal מחייב לכפר על שנותם
בחטא והוא אשרינו פשע ביו ד' ולא אבל"ף כמו גושא עון רק
נשוי לשון דמנשי חובניין : שהוא לשון שכוח וגס הוא עניין סלייח
אלא שרומו היה גורל מליחה גם אשר שנויו שלוש וזהנה אמרו
רו"ל שעילו יורי המתחננים ערבר"ה מוחל הקב"ה שליש וכבעשרה
גמי השובה שליש שני ובוים כפורים שליש . ובכא השפין כי"כ
פורט אחת לאחת למצא לחשבן כל עונות ישראל ואינו מזואן כל
בר כוחה התומאה . הכל אשר חזה פורט כי הוא ידע כלוב ושני
שלישי כבר נמחלו . ע"כ צוקע ואופר גנבי' וישראל . כלומר כי
יראה . כאלו גנבו החסרים מאשר היה פורט וזה הקב"ה פורט
זכויותיהם לשיראו רביבים ועם כל זה היו העוניות רביכם עלייהם אך
כה הקב"ה עושה ז' גוטל קנה של מאזוניכו וזה א' כיידך
המאזונים להיוות שתו כפותה להו מה בשתוי קזוזה קנה אחר ז' נבא מצען
הקנה כבוי בiteit יד סוכב בחור שבקנה ההוא נאמצען ומהו יקח
המאזונים אוחז בכו והקף מגרעת יונזרת לסתה אסגב אף היה אשר

קיזור חורת פרשת אחורי מות משה אלשיך קז

בירוי המזומנים חופס בקנה עצמו של המזומנים לעולם ייחדיו יהו
חמים שני הכהות ולא המכערת יורהת מהשניה וע"ד משל לו .
עשה הוא יוחברך וזהו גוטל קנה מזומנים והם שקולים אלו כנגד
אלו שיורו של הקב"ה מעכבה בכך מזומנים טענוגות שלא יורד וע"כ
פמהר השטן לבא לטפה לארץ להסתכל במעשה בני אדם למצע
עון אשר חטא לשום בכך מזומנים כי רואה אותו שקלות ובקל
יכריענדה. ובזה מסתלק השטן מלפרטנו מלפרטן בכלתו מלפניו
יתבררי . ואנו יש מקום אליו יתברך ליטול העונות מהזך
הכפול והטמינים ועגין הטמנה היא כי אין ספק עושים ישראל
חשוכה ביום ההוא ונדרלה החשוכה שודונו געשה כוכיות והכחות
השותפה מההפסדים לקרושה שמקומות מזות ושבת עד ה' אלהיך
ובעירן בכך יתהפכו לזכירות כי עת רצון היא מאור שנכנל עת
מהיום מתחרשים ושבים בחשובה על עונותיהם והם מטמינים
תחת פורפירא הוא מלבושים רחמים אשר יחלבם בו ביום ההוא
ובעלות השטן אין מזוא כלום בכך עבירות שנאמר ונוקש עון
ישראל ואינו לך אמר השטן רבון של עולמים נשארת העון
לפחות וחשובו כשגנות ארך לא כן עשויה כסית כל החטאחים גם
השגנות שאף החטא לא הנחתו וגם אין הנסוי להחטנות ריק סלה
עד עולם לאוותם בחמדות החחת פורפירא שלך לך דוד משבחך
שגס לדורו נמחל לגמורי שלא נשאר עליו אף שונגן כי נמחל לו

עון בת שבע לגמורי ועמר פלק לך רוד משבחן :
ובדרך הלזה אפשר ליישב הרש"י בפס' ביצה שפ' לשנה
אחרת וראש השנה הוה ע"ד שכחנו שבר"ה עושה
הקב"ה כשוכח . וההוא ספיא דלא אויחיב ע"ת שכח ג"כ ובאמת
הקב"ה עושה כשוכח מפני החשובה שעושים ואף אם שננו באותו
חטא כתיב בה חוכה כאשר חתנו . אמנים האי ספיא לא חש לזה

שלאחר לדרכיו חכמים לכך מקרי פושע ודוק :
ועוד זה יאמר בהושע י"ר שובה ישראל עד ה' אלהיך פ'
רש"ו ז"ל שובה ישראל תני בשם ר' טאיד שובה ישראל
בעור שהוא במרות הרחמים . רצה לומר כאשר חתנו כשהוא
לבוש בפורפירא מלבושים הרחמים בעת רצון ב"כ : ואם לאו
אלהייר מרת הרין . עד דלא יתעדר מגורייא קמוגורייא כאשר
חתנו שעודם בכך מההפסדים לוכיו' ויש סוקם להקב"ה לחטמיינט
בפורפירא שלו . כי כשלח בעוניך המיותר לך בשנה שעכרצה

א קייזר חורה - פרשת אהרי מות: טסה אלשון

שנית ושלשת ואין השכל כחויב שיכפר לך אך בזאת חכפריהם
נאמר כי בזאת כו' חוקם עולם והויה זאת לבב לחוקם עולם. לכפר
כו' את בשנה ישורה החקקה לכפר על שנוחם בחטא כו' ואמרו
אליו כל חטא עון כמי רשות גכל עונחיהם סלח כאשר חתבנו על
כשיותם חטאיהם שלחה שפה לעולם אפי' שנגורות לא נשארו ונקח
שוב. כפוי רשות גול מעתם טובים שבידינו, רק בידך, רשות
רזה לומר כאשר מתבנו למעללה שעודם בכך מתחפכים לזכות
ע"ת תשובה. ב"ג והקב"ה נוטל חחת סופוריא שלו שככל
עת מהוועס מתחרשים ושביטות בחשובה על עונחותיהם. לכן כל

פרישת קדושים

ידבר זכו דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם קדושים
זהו כי קדוש אני אליהיכם זכיינך יתacen לרשות
עד אמר ר' פנחס בן יאיר באמרתו זהירות מביאה לידי וריזות
ונבו' עד השיג רוח הקדוש זהה אמר ואמרת אליהם קדושים תהוו
ונחן טעם ואמר אני הא' אליהיכם כלומר חרודו שככלכם מוכנים
הלא כי קדוש אני שהוא אלה' של כלכם כאחד או יאמר קדושים
זהו כי קדוש אני ע' ר' מאמרם ז' ל' כי גיהלה טלית צויקים
טלאכי שרה והוא ע' ר' אומרם כי עתרין צריוק' שיאמר לפניו
קדוש והוא ע' ר' שאמר הכתוב אל מי חרטוני ואשה יאמר קדוש
שהיה לומר יאמ' ר' גוף אומרו יאמר לשון עחדך אך הוא אל מי
חרטוני ואשווה לרעהיכם שהוא הנדר מללאכי שרה ככל הוא
יאמר קדוש לפניו ואיך ישבחנו בתואר שams נב' בו יש שבח זה
אך אין טמך כי אין תואר זה צורך אם לא בו יתכבד. וזהו
שצידרו לנו בחרפוננו אתה קדוש ושםך קדוש כו'. לומר אתה
לבך קדוש ושפט פיוחר קדוש וגס שיתוואר למללאכי שרת אינו
רק כדרך טישאל על העדר חומרים והראיה כי הנה. וקדושים
והלוך מלך שהוא ההלול הירודע לפניו קדוש והוא ההכרח
חנוךך שם גס שם קדושים איך יהללו בחור שנס הוא
גהם. וזה יאמר קדושים היהו כי קדוש אני הא' אלהיכם ולא בגין
טלאכי שרה באומן שチュלו מהם זהה שאמרו ר' קדושים תהיה
וככל גמוני ח' ל' כי קדוש אני וע' ר' שכתבנו באומרו ואלקי
חרטוני

קיצור חורת פרשׁת קדושים. כשהאלישׁך קה

תדרמיוני ואשות רצה לומר שטרמו מה שכחוב בחורתה קרוישׁת חסר זו"ז וכידוע אין מלא בזו"ז כי חסר זו"ז קדושה בלתי מלאה כי מלאה לא וצוויר לסתה כי קדוש מלא אני ה' ולא אחר לכן לא תדרמה ולא חשוה ולזה אומר יאמיר קדוש מלא והענין כי נפשות בני ישראל נאצלות פאות יתברך באופן כי חלקה אמירה נפשי טשׁכ' במלאכיו שרת ומה שחררה בישראל חמלא בו והברך לו"א כי קדוש אני ה' אלהיכם

אישׁ אם יאמר אביו ואמו חלל שבת אל תשטע לו לרתקם למה פרט דוקא שבת אך פן יאמר אישׁ הלא אמרת לי קדושים היה כי קדוש אני ורנה שלשה שופטין באדם אביו ואמו והקב"ה גמצא ב' קדושת באביו ואמו ואם אביו זאמו יגנוו לעבר צוווי נרתה לשני חלקים שלא לעבר צווים ולא לעשו על חלק אחר אך בחבונו על שבת יונפשׁני השבת היה אל עולם נשמה אל הנ gut שלאה היה העולם מחקיוס רקה הווע נספר טהרה כי חומרו בלו נפשׁ הזה אם לא היה שבת כי בלערוי קדושת שבת היה הפל בטל כן בשנו חלקו אביך זאמך בלקורי הנפשׁ שנחן הקב"ה שני הלקי אביך זאמך היה נספר זה שפ"ר ר"ש ז אם יאמר לך חלקו טעם אל הכלתי החשב אביו זאמו נגרה' שהווע כי לילו הלקה הוא הנפשׁ חלקו הנ gut הכלו ריק גמצא כי הכל עשייה אני כארך נשכחת שבת נפשׁה אל הגוף לקויס את כל העולם זורה יאמר את שבתותיו חשמרו כי בס' חמץא של טוב להшиб אל לבך לבליך עשות מזוחם עס' היורת הרין בסצזה זולחה שלאי לעבר ישׁוּא הרין לשאר מזות כפי' ר"ש ז' אך מותח תלמיד

טעם לדרכך כמיורך:

לא החשו על במשפט פ"ר ר"ש ז' ל' משפט השנו בכאן היא המטרה והטקל והמשורה. ויהיכן לפרש ע"ד מאמרט ז' ל' סזונתו של ארבע קצובים לו מראש השנה לר"ה והוא לפי שיעללה משפטו ורינו ביום ההוא לפי מעשיו לכן אם טרמי קצובו אשר נשפט בשמות יקנה מליח קרע או טלטלים זוטען אותו כמיודה שהיא מירית קרענות שווה מנה במאחויים הלא נמצאו עוישים צטטללים לפיה הטערות שווה מנה במאחויים הלא נמצאו עוישים עז' במשפט הדוע זה אוכר. בספט בפתח הבויות כמו הא הירושע

קיצור תורה פרשת קדושים משה אלשיך

הירוע שהויה ברא השמחטרין רסקצברג דמי הקונגרס ומוסיפין בקצברת דמי המוכר נמציא עול גמשפט אשר נשפטו שניתם והיויתם לוי קדושים כי קרווש אנו ואבריל אחים מן העמים להוות לוי פולרשי ז' לר' אליעזר בן עורייה אמר פנין שלא אמר אדם נפשו קזה בבשר חוויה אוי אפשר יאמר אפשר ומה אעשה ואכני שנשטים גונה עלי ח'ל ואבריל כו' להוות לוי שתהא הבדחן' לשמי פורש מון עבירה ומקבל עול מלנות שמי' ז' לדركן אומר ואכני שבשיטים גדור עלי ולוא אמר הנ' גדור עלי ווחנן לפרש ע"ד שכחנו שלאי חאמיר הניה צויתי והיויתם קדושים להבאים לחוו עולם הכא והנה אביכם ואמיכם הביאו אתכם לעולם הזה כי הס נתנו החומר עס כל זה אם לא אתם על ידים אל העולם הזה לא הייתם זוכים לעולם הבא ומה גם שללאב ואם יש שני חלקים שלשלשה שותפים באדם אין יש לממר ע"ד הכהוב ועתה האבינו אתה אנחנו החומר ואתה וצירינו ועשה ירידך לנו רצה לופר אבינו-בעל הרחמים אתה ואבינו לגמרו אחר גנס מהגרף כי גנס שאנו החומר מסארה עצמנו החומר מאכ ואם יש שני טענו א' כי אתה וצירינו בכתן ב' עמעה יזר נכלנו וכולנו חיויבים בככورو וזה כשאפר הקב"ה נעשה אדם מן האדמה נתנו לנו כמותו כאבינו ואמננו וזה שפי' רשות' ז' ול מה עשה אכני שכשיטים גדור עלי דיק שאותה ה' אבינו וכולנו חיויבי בככورو ותהא הבדחן לשמי פורש מון העבירה ומקבל עול מלנות שמי' ז' וואין אריך לומר זו דאת אם אכני ואמן מצוה לעבור לא ישמע אליהם וכ' ש-שאינם מצוים רק אומת עולם שנשתחב פרודת מנשתחנו לא תאהר ולא חשמע אליהם רק יפירוש מון העכירות ויקבל עלי עול מלנות שמי' להוית קדושים:

פרק א' אמרות

וַיֹּאמֶר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת
לְעֵדָה כִּי אַל יָלִוָת לְנֶפֶשׁ לְאַיִלָכָא בְּעַמּוֹן יְשִׁיבָה וְחַכְמָה לְפָרָשׁ עֲדָם
מְאַמְרָס ; לְעֵדָה כִּי אַל עֲנֵין פְּרָה אֲדוֹמָה וְהַלְשׂוֹן מְשֻׁלָל שְׁפָחָה שִׁילָרוֹה
עַיִינְתָּה פְּלָטְיוֹן שְׁלָל פְּלָר אַפְרָה הַמְלָךְ חֲבָא אַפְרָה וְתַקְנָה ; כְּרַחֲנָא

קצ'ור חורה פרישת אמר למשה אלעזר קט

הפרה וחכבר על מעשה העnel ולפי אמרס ז' לכעטמו ישראל
בהר פיני פסקה והמתן וחיה להפרות מלארח הטעות עלי עגל
חורה זהה מטה למקומיו וחורה המיטה וזהו הטמא אשר יטמא
את הנוגע במת זהה מאחר רוז' ל כי העגל טינוף פלטין של מלך נוי
הארם הוא פלטין והיכל ה' המת וגס' במתן תורה עליהם השרת
שכינוחו זהה טינוף שהחויר זהמת נשח וטמא נפש ויעכר גוף ז'
זהו תבאה אמרתו ותקנחתה לשון כפירה שטוהר החטא והנה הכהנים
הנשיהם אלה רצח הקב' הכל ירכבו בו מהר נשח אשר רבಕה
במרת ז' אך שלא חאמר שהם בני אהרן שעיל ידו יצא העגל
זהו שבביא זהמת הטיחה להם לבדם ראו יטמא במת ולא
יתר ישראל אלה אמר נהפרק הוא כי לא דבק בו כאומה ואירבה
להוותם בני אהרן קדוש ח' ראו להם לבתיו וטמאו לנפש זהה
סאמיר הכתוב אטור אל הכהנים כלומר המשרתים אטור להם
שהם בני אהרן זהה יחרון להם ואחר אמרך שהם בני אהרן היא
ואמר אליהם לנפש לא יטמא כי בינהו היוטם בני אהרן היא
ראוי לנתקן:

כ' אם לשארו הקروب אליו לא מוטולאכוו ולבענו ולבחנו
ולאחים ז' ותכן לפרש כי נפש הארים עט נפש בת זונו
אתה יחשכו כבני נזפים בנפש אחרך כי מתחילה ה' פרצופים
נכראו להורות שהיונ נפש אתה וגס הנזפים כאחרים זווחר קרבנה
יש לאדים עם אשתו מסאר ייש לו עס' אכיוו אמו וע' כי יעוב איש
את אביו ואח אמו ורבך באשתו זונבא אל העניין אמר הכתוב הנה
ראוי לא יטמא כי אם לשארו הוא אשתו הקروب אליו לרבות
הארוסה שלא נשאה כי העריק הוא על קרובת הנפש שתוא יותר
מאכיוו ואטו עם כל זה מתחילה מסאו שהיא אשר היחלה ליתן
חלק בו להעשות כי אשה טורעת חhilrah يولדה ונכר ופה טיבר
רק על הזכרים כי בני אהרן מוהרים על השומאה ולא בנות אהרן
ולא בלבד אב ואם שיש להם חלק מה בנפשך סאיות נפשותם
בנפש הבן כי גם לבנו ולבחנו שייש בהם חלק ממולד וגס לאחיו
שבא מכוקים שנאת ואחותו הבחולה אשר לא הייתה לאיש כי
אם הייתה לאיש יותר ייחס שלחה עם אשה מעמך כי בת זונו היא ז'
לא יטמא בעל בעמיו להחולו אשר אמרתי שהבעל מטמא על
אשר הלא הוא כשהיא כשרה אז היא בת זונו נשרה קשורה
בנפשו אך כשהיא פסולה אליו שהיה להחולו לא יטמא בעל
בשהוא

ק' קייזר חורת פירוש אמור לסתה אלשוּך

כשהוא מחלל בה שהוא פסולה אלו שהוא להלו ?
ולך שדו כי את לחם אלהיך הוא טקנוב קדוש והיה לך
למחוח ראשון ולבך האשון בסעורה י' יחנן לפרש ע"ד דאיתא
בתחנוכא על פסק כי מכבדנא אכבר זה המנבה תלמידין חכמים כי
לה' מהה והכנתים יקראו משרתו בעבודתך ומילת מקרשכם
הוא עניין כבוד כמו שפי' רשות' שלPOCHOT ראשון ולבך האשון היה
בעיניך בקדוש הראו לכבוד שה' מכבד שאותר אנייה מקרשכם
ולא אסר אנייה' מקרש אך שתהוו קדושים וחכמים לכבדם
ורומפלרבו ר' ז' ל' שמכבדו קאי על תלמידיו חכמים יhabah מסוף
פסוק וכזו יקלו שטאמרכ נספער הזוהר חשהק' ע'ל' כבר
הזריק יותר מכובוה עצמו כי הנרה ורבבש היה מקטר על המוכח
לע' ז' ולא נגפו ה' ובשלוח ירונלה תפוש נגביא מיר ותיבש ירו' וכן
בב' ר' החמיר הקב'ה' בכבוד הזריק המכברו שע'ל' בכבוד הזריק
אטרא ומכלך אורה שהוא במקום עשת' ובכבוד עצמן אמר ובונו
יקלו מעצמם ומשורה ראייה שהמכבד צדיקים ודאי ייכברוהו השם
יוהר מהמכבד את עצמו שמכבר העש' יכבה והחמיר בכבודו של
צדיקות מכל' שהמכבד צדיקים יכבר ובתחנוכסא פ' בראשית וזה
לשונו מכבריו אכבר המכבד בני תורה' שלא אסר כי בפה
מכבדים את ה' ויצר להם בעולם' ומה מקיים איש מכבדי אכבר
ליה אחר המכבר בני תורה ברוחה היא שייטב לו וויכבר
מאתו ותברך וזהו איזה מכובד שהוא כווראי מכובד מה' המכבר
את הנריות בני תורה וזה' :

וישמרתם מצוח ועשיהם אותם אנייה' ז' יחנן לפרש
ע"ד שכר מצורה מצורה פ' כי המצורה עצמה
נעשית היה קדושה עד העשות מלאך בעבדא על ההוא דעיסיק
במס' חוגרת וזה יאמר מה ישמרתם מצותיו ולא בלבך שנעשה
רצוני כי אם ועשיהם אותם כאלו או הם ממש אתם וושים כי כל
אחד נעשה מלאך וזה למה כי אנייה' כי לחורה זמצותיו יש שיותם
עמו יתברך כי הוא ותורחו ומעשייו אחד הוא וזה יאמר ועשיהם

ויברך ה'כו' דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מוערכו
ה' אשר תקרו או אותם מקראי קדש ז' אלה' הם
בזעדי ראו לשים לב אל' אומרכ אשר חקרו או אותם אתם כתוב
שהכל

קיצור תורה פרשת אמר משה אלשו קי

שהכל חלי בבר של מטה ביום שהם כובעים מטכמים למעלה
 כי היתכן יפלא מה דבר ויתלה בבני ארץ גensis לרתק בטע
 טהדרון רך, א"ח ראין מעברין את השנה לא"כ ורצה הנשיא
 ומביא מחניכן פרק, רעדירות משנה, מעשרה בר"ג שציריך
 ליטיל רשות מהגטנוכו, וכחוב הרבח, כסולא מצאי טעם
 לדבר עכ' ואחשה שיש רמו מן הזרה שהזרב מכתיע דוקא
 ע' נשיא ועוד הדרש אספה לו שביעים איש ננד שבעים ימים
 טובים שנחנה, לישראל שבעתימי פסח ושמנת ימי החג ור' ה
 וזה העארה הרוי חונב שבחות הרוי הם ע' שהם צינוריה להרים
 שע קרושה מעולם העליון סתקורות המוחדים למעלה כל
 אחר לפיו בחינותו שהם ככ' בשרדים ועקרום שמייחס נפשותם
 החפשות פארות ובדים כל גפשות וישראל ששים רכואו. ווע
 כל זה לבדים לא יספיקו לו לא משה הכלול כולם. וזה שאמר בפ'
 בהעליך בפסוק ונשאו אחר במשה העם כו, ועל כן יקרא מפרא
 קודש שענו נקרא סן הקדוש העליון והוא היה מאמר המכוב אשר
 תקרוו אותם מקרים קודש שעלו וריגמה שתקרוו אותם שמות י"ט
 יוכנו על ידכם ומזרים יקבען הב' בר' הם ירוועים אצליים וכובעים לי
 אלא אשר תקרוו אותם מקרים קודש קראוים מן הקודש
 המוחדר לכל אל' מהם ואיתא בגין מרודן רטנחרון רך, ע' שבעה
 שנטרין הני שלשה המיטה שבעה נגד מי ר' זרוק נר
 נחמני וחדר דעתך ומגנו ר' שמעון בן פוי אומר נגד ברכת הגנים
 קי' רשות, ל' בפסוק ראשון ג' חיבות והשניה חיבות והשלישי
 ז' חיבות ופי' המהרש' א' בחדרשו אנדרות זה לשונו והנראה
 שחণינו זה דרישכם ר' על ברכת כהנים הנה מטהו שלשלמה ס'
 גבורותכו אלוס' אותן שביברכת כהנים רמו לטהרוין ס'
 מצפי הארץ וג' חיבות שבפטוק ראשון נגד שומר הסק' ושבעה
 שבפטוק אחרון הטע ז' רואי פני המלך הרוי ע' טהדרון ולענין
 עיבור החודש וראי דנטלו הטופלנים בטהדרון ברומכה מעכרא
 דשיטואל הקטן ולזה ג' הראשונים כלפיהם שלקטען על ג' ארץ ותורה
 מעכראין השנה יהודה ועבר הירדן והגליל ולכך ג' א' מכל הארץ
 להלוך בהן על הרוב כפי צורך העיבור והיה בו ג' חיבות ומטפ
 באמצע תנדר יהודה שהרין שכא טיהורה שהוא עיקר שבוטע
 שהיה יהודא, מהם היו הכל שטחים שהיה רוא נקרא כלו ע' ש
 של הקב' השם טקוף חשבינה לשכננו חדרשו ובחמשה גושאיין
 וגותניין

קוצר חזות פירוש אמרת משה אלישע

גונחניין שאל חامرדרו לך' כי יותר טוב בה' המרובים מכם' ז' ש בה' חיבות יארה' פניו נכו' ע' ד' חנמת ארכ' תאריך פניו ווורה' יצא' הדבר לאמתו בה' מבוג' ואטר' בשבעה גומרים ולפי שאל' חامر שג' נאלו' לא' חטא' לך' רשות' לא' והיו' מרובין אלו' על' אלו' ושפוא אחר' יאמר אינ' יודע' וצטרך להוסיף עוד כמו' בשאר' דינן' וע' ז' אמר בז' חיבות ישאה' פניו שאני' סכתי'יך ע' ז' אלו' ה' ישאה' פניו אליך' וושם לך' שלום שייהו' שלום בזוניהם להסכים על' דעתך' א' נמצאה השבעה' ה' המופלגים' שבשבעים סנהדריו' ויהיה' ז' כנגד' שביעים' ומשה' היה' כולל' כלום' כמכון' הנשיא' וזה' רומו' ישאה' פניו רצה' לומר' לנשיא' ישאה' אליך' וושם לך' לשון' יחד' הכלול' כולל' וכלך' אין' מעברין אלא' אם' ירצה' הנשיא' נון' נראה' ليיתן' טעם' ברבר' ומוי' שיחנ' טעם' לשבח' יותר' יתנו' וה' יראני'

נפלוות מתרחו':

ששית ימים שעשה מלאכה' וביום השביעי' שבת' שבחון' מקרא' קורש' כל' מלאכה' לא תשוע' ז' יתacen' לפреш' בשבת' ויום כיפורים שאסוריים גם' במלאכה' או כל' נטש' אומר' שבת' שבחון' ולהיות' שטילה' שבתון' הוראת' מנicha' ורצון' לפניו' יחברך' יותר' מפלת' שבת' ע' ז' כפסח' שעריו' לא' הירזויים' לפניו' יחברך' בעזם' כי עבר' ביס' צרה' ועריו' לא' הטהרו' נכו' עלי' בן' קרבנים' שערויים' מאכל' בהמה' כאוטר' בספר' הזוהר' וכן' בחג' השבעות' אטרו' רוז' ל' שלבים' עריו' לא' היה' נכו' כאשר' למזרו' ז' ל' מסטוק' וופחו' בפייה' בו' עלי' בן' לא' היה' שמחה' לפניו' שלימה' ז' עד' ראש' השנה' וויס' קופור' שהיו' בזמנ' הארכיעום' שלשיות' שהיו' ברצון' והם' ימי' התקון' ז' וכל' שן' סכחות' שכבר' נחכפרו' ובאים' בהוראות' נזחון' נמייניט' ז' שבולב' כמו' שאטרו' רוז' ל' או' נאמר' שבחון' ז'

והבאחים את העומר' פ' רשות' ז' ל' עשרה' האופה' נלום' ז' שם' המורה' המנולה' בחוכמה' עשרית' האיפה'

קרו' עומר' כך' היה' שמה' כמו' יימרו' בעומר' ז' והוא' הרמז' כי כן' האדם' לאיפה' נמשל' כמאחרס' ז' ל' בשמות' דבנה' כשארם' הראשון' היה' מוטל' גולס' הראה' לו' הסכ' ה' כל' העתיריות'anca' ממנה' זה' תלה' בראשו' זה' בזקנו' וזה' בירדו' כו' ז' וכן' בכל' אבר' מאיברו' זה' שווה' אמר' הקב' ה' לאיוב' גאמור' אל'יו' איפחה' היה' ביסדי' ארץ' איפחה' של' ז' היכן' היה' נא' או' רוח' אבר' מארך' הראש'ון' היה' ווא' ז' טרכו'יהם' נראה' כי' אבר' איפחה' קירא' וא' ז' העשרה' האיפה' על'夷'וש' ז' אבר'יו'

קיצור חותם פירוש אמרן משה אלשיך קיא

אבריו חרטמו והן ידיעוני מה רמת' אברום נמצאת עישורון ר' חסרה מעת' . ואס באננו לפרש באדם האברים שככל מעשה הטוב והרע חלופה נחפה . שציריך הארט לקחש לשםים . הלא נמצאים בספר הזיה המוח ושתוי אוניב ושני עינוי לשון שפחים הלב ושני כלויות יוועצת ומרה כועסת פחול השוק ושני גרגלים ועשר אינבעות היורים שם . אנסוי החיל עיקר כל מעשה אשר יעשה האדם הנגיד ד' כנגד ר' מ' אברום שהם מעשר שלהם וראש הגינוי שחרר ממן הערלה יהוה כנגד מעשר השמונה הנוגדים הנה האברים האלה הם עשריות ראנפה . שהיא כל האדם שייעור העומר אשר אותו ציריך האדם להכיאם אלו יוכנוך לדורס לכהנס לו ירכברך :

ממחרת השבחת יונפנו הכהן . פ' ר' ז' ל' מחרת השכת מחרת יט' הראשון של פיכח . לרמק למטה קרא הוא יחברך את יומ טוב שבת אשר בה מצאו התועים פקום לטענות כי על שבת בראשית נאמר אך הוא לרומו כי שני שביתות שבתו ישראל אחד ביום הראשון של פסח שבתו מדים פחחו ומילאה טומאת ע' ז' כאשר ביום פיסוק רם נהך רוחח ממנה שנוחה ושבתה מרמה . בר' עד ווס הראשון בכ' טומאת ע' ז' היה שורה עליהם וכיוום הראשון שבתו ויתחרקו ספנס . ועדין היה נשאר תלאה מה שהוליכים ומתחזרים ומתקבכים ממנה בשבעת ימי הליבון האשא ועל כן אמרה חורה ממחרת הענת הויא יומ שבכח פושא טומאה . יספרו שבע שבחות שהולכי' ושובותיהם מחלאה הנוגרת בלבון עד מחרת השבעה .עהוא שבת מהחלאה להחלין ממנה לנטרו והוא עניין מאמר הוורר במקרא האשאה גנחת רוחה . כן קרה לעם בני ישראל נצחים מטטרים והוצרך חחת שבעה נקיים של האשה שבעה שנויות וע' ע' עומר של פסח שעוריים מأكل כחמתה כי עדין לא הותהרו אך בהתרם בתג השבאותARDS הם ויכאו מנה חדרשה לה' שתי להם מן החיטים ועל כן תייחדו היטים הרם לזרותה . לתיקון נפשם ולכם לשמים עד בא יומ השכועה אשר בו נחנו ההוראה והוא יומ רצון וצידן :

והנה ראיינו שאלין מה זה הי' שבchan השבאות לא נאמר בחריה על שום מה כאשר נאמר בשאר מוערים וכחטפיות המוער סררו בהן קרמוינו יומ מתן תורהינו ולמה לא נזכר

קיצור תורה פרשת אמור טה ואלישע

זכור טעם זה בחוריה'. ותacen לפרש שאמר ה' אם אומר להט בחורש השליishi כשהשה לחורש נתחי לכט החורה חן לה' וחחטף לבב ישראל באמרם איך נשמה ונחוג את חן ה' אחר שער המלך במסיבו נהמך לאכל מחולינו ושםחה לחונה נחפה בכל הרעה אשר נהיתה על חכנית שור או כל עשב וגס עחה עם היורת שאין פקייד' שאין בה סעון ההוא לאגעהלו אחכם שחמארו כי עשותכם חן על מבחן חורה והיה לכם לזכורת עון שנדרונתן ריחו רק וקראותם בעזם היום טקרה קודש כי היום ההוא לא נחבטל כי אם יש לו עצם והוא קיימת לעד כמאמרם : "ל' על וייה ערבות והי' בוקר יום השישי בה" א' היריעה לופר שכל העולם שנברא תלוי' ביום השישי של מבחן חורה והיום ההוא קיים לעד כי ימים אשר געשו בו מצותם חיים וקיימים עצם קדושה ורוחניות וא' בכרא'יו הוא לא קבוע עליו יום חן ואם שלא שמחם בו בפוף מבחן תורה לא מסני היהabi אם סכם . כי הרבה יוחר מרדי עשיתוי להכין אתכם לבתיהם החטאנו שבעה שבועות גנד שבעה נקיים ואחר שתקריבנו תלמידים לנו שלום לכם עם האלוהים ע' ב' אני אומר וקראותם בעצם

היום שיש לו עצם והוא רוחניות קיים לעד :

וירבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל לאמר בחreset השבעי באחד לחורש יהוה לכם שבחון זכרון תרואה מקרא קודש . ותacen לפרש אומרו לאמר פעמייס . עד פאמרים ז' ל' בר"ה אמר ר' קרוספראי א' ר' יוחנן שלשה ספרים נפחחים בר"ה א' של צדוקים גמורים וא' של רשעים גמורים וא' של בונונים של רשעים גמורים נכתביון ונחתמין לאalter לטיתרת של צדוקים גמורים נכתביון ונחתמין לאalter לחווים בנוגים תלויים ועומדים פר"ה ועד י"ב זכו נכתבים לחווים לא זכו נכתבין למשחה אמר רבנן טאי קראכו . הרמב"ס פ"י זכו לא זכו שהוא עשו תשובה . או לא עשו תשובה ועל פירושויש לרקרך למה לא פ' בגמרא שבו או לא שבו ולבא אל הענין נקדמת עוד דקרוק מה בעז בג' ספרים ולהלא היה מספיק בשנים בא' והוא הצעיקים גמורים נכתביון לאalter לחווים . ובשני הרשעים גמורים יוחחכו לאalter למשחה . והבנוניים אם זכו יוחחו בספר שנכתבו הצדוקים ואט לא זכו יוחחו בספר שנכתבו בו הרשעים וחדריא יתורץ בחכרא' מה שלא אמר שבו או לא שבו בא להורות כי אין ציריך כי אם זכו זכות טה וגס כי קל יהוה אם שב מאהה מחתמות אשר חטא נט'

קיצור תורה פרשת אמרות פשה אלשיך קיב

כִּי קָל יְהִי הַלָּא וַיְסַפֵּק לְהֹתָות כַּף מָאוֹנוֹיָם לְהֹתָות כָּלַפִּי הַפָּר טָה
שָׁאַיְן כִּנְסָן אֶפְיָה' אָוֹמֵר שְׁכַו שְׁהָי' נְرָא שְׁשַׁבַּו לְגַמְרוֹי כָּכָל חַצָּאתָ
זְהִיוֹן צְדִיקִים גַּמְרוֹיִים וְלֹא זְכוֹר מִשְׁׁפָטָם זְכוֹר לֹא עֲשָׂו כִּי אֶסְנַחַר אֶרְאָו
שְׁקוֹלִים זֹהַו מְאֹרְמָס זֶל אַרְבָּעָה חַלּוֹקִי כְּפָרָה הַס וְתַשְׁבָּה עַתָּהָם
וְכַן כִּי בְּיֹסְהַזָּה יַכְפֵּר עַלְיכֶם לְמִנְיָה הַחֲתָהָרָו בְּתַשְׁבָּה וְעַזְכָּא
אַוְהָרָתוֹ יַחֲרֵךְ נְאֹמְרָו לְפָנֵי הַחֲתָהָרָו לְהֹתָות אַתְּ הַבְּלָתִי מִזְחָר
כָּלְלָב בְּעֶשֶׂר יְמִי תַשְׁבָּה אֶל כַּף חַוְבָּה וְלֹטָר עַלְיוֹן לֹא זְכָה שְׁלָא
שְׁבָ אַפְיוֹלוֹ בְּאַחֲרָמָשָׁמוֹתוֹ לְכָל וְשָׁאָר שְׁקוֹל וְגַנְכָבָל לְמִיחָה .

אַסְמָנָס לֹא יַסְפִּיק זֶה שְׁהָוָא בְּשָׁבָכָה וְאֶל חַעַשָּׂה לְהֹיָות לוֹ מִשְׁמָט
הַרְשָׁע גַּמְרוֹר שְׁרוֹבוֹ עֲזָנוֹת שְׁנַכְבָּין וְנַחַטָּמִין לְמִיחָה כִּי הַוָּא בְּשָׁבָכָה
וְאֶל הַעֲשָׂה הַשְּׁחָטָה דָּק שְׁנַכְבָּה וְאַיְנוֹ נַחַטָּמָ . כְּמַאֲמָר ר' כְּרוֹסְפָּרָא
שְׁנַכְבָּינוֹנוֹס לֹא אָמֵר זְכוֹנוֹ לֹא זְכוֹנוֹ נַכְבָּבִין וְנַחַטָּמִין רַק נַכְבָּבִין
וְלֹא נַחַטָּמִין כִּי הַפְּרָשׁ גְּדוּלָה יְשָׁ . בֵּין נַחַטָּה לְקָרְהָבָל חַטִּיטָה
כִּמְנוֹ שְׁאָמְרוֹ בְּגַמְרָא גַּוְרָתָ צִבּוֹר אִינָה נַחַטָּמָ כִּי שְׁהָוָא שָׁאָס
יַוְסִיף לְשָׁוֹבָב וְלְהַטְּבָב יַחֲזָקָן יַחֲרֵךְ בְּקָלוֹתָ טָהָרָא כִּי אֶסְנַחַר
חַיָּה . וְעַזְכָּא גַּעַשָּׂה סָפָר בְּפָנֵי עַצְמָוֹ לְבִינָנוֹיָם שְׁאַיְנוֹ נַכְבָּבִים
עַם הַצְדִיקִים גַּטְוֹרִים שְׁהָסְנַחְבָּבִין וְנַחַטָּמִין לְאַלְהָרָ לְחִוָּס . וְלֹא
עַם הַרְשָׁעִים שְׁנַחַטָּמִין לְאַלְהָר לְמִיחָה כִּי הַס' רְשָׁעִים גַּמְרוֹיִם
וְהַבְּנוֹנוֹי הַשְּׁאָרָה רַק בְּשָׁבָכָה וְאֶל חַעַשָּׂה . וּלְבָךְ צְרִיךְ שְׁלַשָּׁה סָפָרִים
כִּי . הַכָּל בְּיוֹם הַרְחָתָה עַולָּם שְׁיֻמָּד בְּמִשְׁפָט כָּל וִצְרוֹר וּלְפָמִים
וּגְ . טָפָרִים נַחַטָּמִים כִּי לוֹ חַכְמָוְהַרְשָׁעִים גַּטְוֹרִים לְעַשְׂרָה תַשְׁבָּה
בְּסָפָר מִיחָה לֹא יַכְבּוּרָה יַכְוֹר וְגַרְוֹן תְּרוּעָה וְהַכְּנָעָה . בְּשִׁבְרוֹת
לְכָמָבְּחַשְׁבָּה לֹא יַכְחַבּוּ לְמִיחָה . וְעַזְכָּא כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל מִקְיָמִי
מִזְוֹחַ וְאַהֲבָה לְרַעַךְ כְּמֹרַקְיָאות לוֹ כִּי לֹא בְּלָבְדָה יַקְנֵלָ מָסָר לְשָׁובָב
עַד ה' כִּי אֶסְגָּס יַלְמָרְדָעָת אֶת הַזּוֹלָת שְׁשַׁבּוּ עַד ה' כְּמֹהוּ וְזֹה
עַנְיוֹן הַכְּתוּב יַרְכֵרָה' אֶל מִשָּׁה לְאָמָר . וְאַחֲר אָוֹמְרוֹ אַיְךְ דָבָר ה'
אֶל מִשָּׁה לְאָמֵר אֱלֹהִים אֶל מִשָּׁה אֶל חָאמֵר דַי לַי כִּי אַקְהִיל
כָּל עַדְתָ יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר לְהַמְּרָבָר וְכָל אִישׁ יִקְשְׁטַ אֶת עַצְמָוֹן לְזֹהָה
אָוֹשָׁר דָבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר גַּם הַמָּם לְזַוְלָתָם יִשְׂרָאֵל . וְהַוָּא
הַנָּה בְּחוֹרֵשׁ הַשְּׁבִיעִי בָּא' לְחוֹרֵשׁ שְׁהָוָא יָם הַדָּיוֹן עָשָׂו בְּאָפָן וְיִהְיָה
לְכָס שְׁבַחַונָּה הַיָּא שְׁמָחָת שְׁיוֹבָלָעָה המות שְׁלָא יַכְהַבּ אִישׁ בְּוֹלְמִיחָה
דְּהַיּוֹנוֹ שְׁיוֹהָה זְכָרָונָה תְּרוּעָה לְשָׁוֹן שְׁבִירָתָ הַלְּבָב וְהַכְּנָעָה שְׁיַעַצֵּב
כָּל אַחֲר בְּרַעֵיּוֹן לְכָוֹן לְזֹמְרָמָיִוְדָעָת הַיָּה מְשַׁפְּשִׁי בְּעַולְתָ הַעֲלִיוֹן
אָס טָבָב וְאָס רָעָבָבָמָה יְהָיָה שְׁבַחַונָּה שְׁמָחָה הַלָּא בְּכָרְוֹן תְּרוּעָה
וְהַכְּנָעָה

קיצור תורה פרישת אמרות משה אלשיך

והכנעה על כל אשר חטא על הנפש בהרהור החשוכה שהוא זכרו
תכוועה יהוה פקח את גונש ולא חצומוכו לרוחניים כי אם אכלו
ושחו ושבחו כישוט בוגינסלבו נאלה היכם וחאכלו ותשבעו וכל
טלאכה עכורה לא תעשו מתחזק מה מלאכה שהוא אייה עכורה
עומה שאינה עכורה אשר יאכלך לכל נפש שהוא לשם כבודה
וטוב לאכורה מהגענות וסיגופים רק להרחה ברה ה בחשובה
אפילו רשותים נפוחות לא יכחנו לפיחה ורבב הקלונה מגלא

אך בעשרה לחורש השבעוי יום הכפורוס הוא מקראי קודש
זהו אמן יהוה לכם ועניהם אח נפשותיכם וכל מלכך לא תעשו
בעדים היום הזה כי יוס כפורוס הוא לכפה עלייכם לפני ה אלהיכם
כי כל הנפש אשר לא חעונה בעדים היום הזה ונכרתה מעמיה וכל
הנפש אשר חעתה טלאכה בעדים היום הזה והאבדתו אח הנפש
ההיא מקרב עמה ותנן לפרש מה שפי' רשות' ל' למי שהוא
אומר כרת בכל מקום ואינו יוציא מה הוא כשהוא אומר והאברתי
ללמוד על הכרת שאינו אלא אכדרן . וככל טלאכה וגומחה לעבור
עליו בלאוין הרבה כו' מקראי קורש קדשו ה' בכストות נקייה
ובתפילה . ובשאר ימים טובים במאכל ובמשתה ובכストות נקייה
ובתפילה . רשות' יוז' ל טהף הנחות רטרא קורש היה לרשות'
לפרש קורם והאברתי יוקוּס כל טלאכה לא תעשו ווש לפרש
דקשה לרשות' יוז' ל שהם חרתו יסתירין אהדריו והוא בקשיות הגמר
על ספיק צום הרבייעו כו' קרי ליה צום וקרו ליה שמהר וכן אמר
שטרא קורש שהוא ביותה חוראות שמה יהה לכם וקאמר
ועניהם אח נפשותיכם שהוא הוראה עצכיה וע' לומר כי החמיר
הוא ייחברך על העוצה טלאכה מעלה אשר לא חעונה כי הנפש
אשר לא חעונה ונכרתה הוא מעמיה אריך הנפש אשר חעתה
טלאכה כחיב והאברתי איתן הנפש מקרב עמה לזה רשות' יוז' ל'
חhilah והאברתי לפי' שהוא אומר כרת בכל מקום ואינו יורע מה
הוא כשהוא אומר והאברתי למר על הכרת שאינו אלא אכדרן
גמצא שעונשן אחית היה וכמו שבטלאכ' יצא לחילן בלאוין הרבה
כמו כן אער לא חעונה וקשה מאין טרא קורש דכתיב גבי ועניהם
דאם בחינת גדר המנוחה חמוץ מכחינת גדר ה Zus וכא להרהור
על הכלתי מטהuna מקרא קורש . קשה מגלן דלא יוחב חייב
העינו משבייה ממלאכה כי הלא הנפש אשר לא חעונה ונכרתה

שםאליה

קיצור תורה פלישת אמרור פשה אלישע קייג

שمالיה נכרת חורה שורה הדבק בקרש העליון יתקח וכרכית יותר אשר לא חעינה ביו וזה מהuous' מלאכה שאינו נאסר בה ונכרת כי אם והאברות את הנפש בקום עשה עם שוה זהה טמונינות קרש יה לכך פי' רשי' וזה האברות לטר על הכרת שאינו אלא אברן ולא חעינה ומלאכה לא העשה עונשן שווה מדגר אחר וסאי מקרא קודש לך פ' רשי' קדשו בכוסות נקיה ובחפילה שבשר ימים טווים סקרה קודש בטאל ובמשתרע אבל נבי' כ אין להקל במأكل ומשתרע כמו שמלאכה אסורה שיצא בלואין הרבה להזרות שאסור במלאתה בליליה כמו ביום וכן מأكل ומשתרע לילה שוה ליום וסאי מקרא קודש אלא כמו שפי' רשי' יוזל קדשו בכוסות נקיה ובחפילה :

אך בעשור לחורש השכיעי הזה יום כפוריות הוא . ועניתם את נפשותיכם . יחנן לפרש ע"ד הנורע אמר רוז'ל חונה חולה וו' ב' מכפר והחלפת החשוב בר' והרकח החשובה טשל' כרופה שמקדים השקאות לרכך ואחר כך נתן הרקה ביום הכתורים לך אומרו הזה לטר שמחילה הזילה התשובה וכו' והוכן להוות זה יום כפורים לשון רבוכ' ומעט רבוכ' שניים לשני כפורים באופן ذרך זכות והכעה יתירה והוא אחד לדין כל הבנונים לחיים או למות . שנית כוללה כל יצורי עולט כדריך כרע לבנוני לכפר כל עון . ופשע שאין בו כרת או מיתה ב' כל כל איש ואיש לפ' הכנעתו ותשובתו לזה' אומר ועניתם את נפשותיכם ולא הוראת הכנענה לנוף בלבד רק ועניתם את נפשותיכם כי עד נשע יגוע א' לנפש וא' לנוף . והקרבם אשלה' שחטstor הנפש לה' כמוasha לה' בזטן שב' היה קיים :

ועניתם את נפשותיכם בתשערת . בערב לחורש שחפסקו מבער יום ועולה עליכם נאלו החעינות תשיעי ועשרה באופן כי ישלים צום התשיעי האשלה לה' בזטן שבית המקדש קיומ מה' שייחסר מן העברות שהייתה בזטן הגביה . כאמור למלחה על פסוק והקרבם :

בערב עד ערב חשבחו שבתיכם בין לשביות המלאכה ובין לשביות אכילה ושתי' באופן שלא חסר לכט כפירה שלמה לחקת עולם בכל מושבותיכם גםacha הבית : **וירבר'** ה'כו' דבר אל בני ישראל לאמר בחמשה עשר יומם לחורש השכיעי הזרי חג הסוכת שביעת ימיים לה' לדרך

קיצור חורת פרישת אמרט טsha אלשיך

לפרק בחג המזוזה נאמר חג המזוזה לה', ואחר כך אומר שבעשרה ימים מצוח תאכלו וכאן הוא אומר חג הסוכות ז' ימים לה' יתבונן לפרש ע"ד שמרגלא בפומיחו רדו'ל כי מאו בראה' את העולם הי' נחחותה להיות לו דירמה בחתונותיו שהוא למזרק. בלשונם ז"ל הוא הרבנן אשר דבר ירמיהו ז"ל היכל ה' המת שהוקשה לרדו'ל כי מה ראה הוא יתברך לעשורת הגולים גשמי והאמנס ישוב אלהים אל הארץ ז' אך כל כבודנו היה רק על בני אדם נוי חלקה' נפשם. ובקיים חורת ומזוזות יודרכנו ויחלכנו עד מושב אלהים יהיו וככמאמיר ועשה לי מקדש ושכניתו בחוכם בחוכמו לא נאמר אלא בתוכם כי היכלה' המת וזה מתק לשונם באוטרכט נחאותה שתהוו לו דירמה בחתונות על בני אדם אשר חתונותיהם ולא אמרו בארץ ז' ולמה שבשבילים נברא העולם והותיבו אשר דברו רדו'ל באומרים בראשית ברא אלהים כו' בשינוי ישראל שנקראו ראשית בשביל החורה שנקראת ראשית נברא העולם כי זה גורם וככמאמיר ז"ל ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי בטיעון של מבחן חורה היה תלוי כללווה בראית העולם ויהי היום ז' בחמש עשו עגל בחורב ובו בום נשבררו הלוחות ונסתלקה השכינה ז' לולא משה בחירו עמד בפרק וסוציאי' ז' ירד משתח פן ההר כלוחות שנויות וחורה תורה למוקמה ז' וזה לעשות משכן להשרות שכינתו בתוכו ז' ואנו הוסרה חרפת המלאכים האומרים מה אנוש כי תזכרנו כי על כן יאות עשות שורשה רבבת פאור והנה היה התיקון הבהיר במחורת ז' סמוך ליום ההוא ז' זה לנו יתברך לחוג חג הסוכות שהוא חג' וסעין זה וקרנו בכל שנה ז' כי מראשית השנה ותכלל הארץ בעונות ובראש השנה ולהלאה יעשנו תשובה ובוים כפור יתוקן ז' י' החיקון שהוא שמחתו יתברך והוא חג לה' וע' ז' הירח ניסוק המים ושםחת בית השואבה ששואבן רוח הקורש ז' לא לחודש השבעה הזה שהוא חורש זה כי אז בחורש הירח התיקון כי במחורת ז' י' יקר מטה בלוחות שנויות וכרצון טוב ובכשורת עשות משכן להשרות שכינתו בתוכו ובין הכל דור החורש ההוא כפרה לישראל שהוא תיקון העולם והארח כבדורו ע' ז' כפרה ישראל באופן כי החורש השבעי הזה הוא מיוחדר אל חג לה' ז' א' חנוכה טוכת שבעת ימים לה' משא' ז' בחג המזוזה שבחוליה עבורי ע' ז' הירח ובשבועות ע' שהמלך כמסיכו גדרונתן ריחו בגען' משא' ז' למחורת יומם

קיצור תורה פרשת אמור' משה אלשיך קיד

כפוף שהירח נרצה והארת בכורו כאוצר למעלה :
ולקחתם - לנמ' ניוס הראשון כו' אדרו ר' ל' וכיראשון
 הוא והלא ט' ז' הוא אלא ראשן להשכון עונות
 יש לרוקך הלא בפסוק דסליק מיניה' הוא אומר חחונו כו'
 שכעת יטיכים כו'ם הראשון שבתוכנו ובוים השמיין שבתוכן וא'כ
 אומר ולקחתם לכט' ניוס הראשון ז' הוא . אך יש לומר באומרו
 גמה ראה על כנה להקשוח הלא ט' ז' הוא . אך יש לומר באומרו
 חחונו את חג' שבצ' ימים בוים הראשון שבתוכן ובוים השמיין
 שבתוכן והנה אם היה אומר חחונו שמנת' יטיכים כו'ם הא' שבתוכן
 ובוים הה' שבתוכן כשיאמר ולקחתם לכט' ניוס הראשון הי' חזרה
 אל הראשון מהשמנה . אך לא כלל השמיין בכלל לומר שטנה
 יטיכים כי אם ז' יטיכים וא'כ בוים הראשון שבתוכן וא'כ הזוכה
 השמיין בפנוי עצמו והוא על פי חג בפנוי עצמו ואינו בכלל כלל
 ז' יטיכי חג הטוכנות וא'כ אומר ולקחתם לכט' ניוס הראשון אם
 הכוונה בוים הראשון של ז' יטיכים שהזוכה היה לו לאומרו קודם
 שפוג'ר שמיין שהוא חג אחר וכאשר אמר בוים הראשון בקריא
 קודש היה לו לומר ולקחתם לכט' נו פריו עז הדר כו' . אך מאשר
 אמר בוים הראשון אחר הכוורת שצינוי ולא בהזוכרו הראשון של
 ז' יטיכים יורה כי הוא ראשון לרבר אחר ולא לחשבו עונות ימים
 זהה אומר אלא ראשן להשכון עונות והוא ע' פ' המדרש' א' אמר
 דאם גול אחרוג ומברך עליו סניgor שלו נעה קטינור ע'כ
 שפир קאמר ראשון להשכון עונות סטוק' לחיבת לכבדדרשין
 פיני' ולא גול וא'כ מתיושב שפир ראשון שיש אחריו שני צוה
 במ"רש' ז' בכראשית לפני הסדר הפרשה הל' ל' ראשון רכל'
 מקום שנאמר ראשון יש אחריו שני וככאנ' או מירוי מאחרוג אין
 חיוב מן החורה נא בוים זה לבדר ולא חזר אל הראשון מהשמנה
 ולא כונחו על ראשן משבעה שא'כ היה לו להזוכר קודם
 תזכירו השמיין אלא ע'כ ראשן להשכון עונות דיש שוכן' לכלט'
 ווש שני לאחריו להשכון עונות :

וזידבר משה את מועריה' אל בני ישראל וירבר ה' צו'כו'
 למאור להעלות נר חמיר ולקחת פולח' כו' על המנורת
 התהדרה יערוך את הנרות לפניו ה' חמיר ולקחת פולח' כו' ושמחת
 כו' על שולחן התהדרה לפניו ה' ונחת כו' בוים השבח בווים השבחת
 יערכנו למני ה' טעיות וקשרי הפטוקיכ יתכן לפרש ע' ד' אמרת
 ז' :

קצת קיצור תורה בפרשת אמר אשה אלשריך

ב' על פסוק אקרא לאל גומר עלי כי אם אפיקו יוסטינו למשה
לקבוע יום פלוני וככינו מר"ה. כסאות למשפט ואח"כ. וסמכינו
ליום של אחריו נס למעלה. בטלה הרון עה. לחרר. עד אופרטם
כי אם ילדה עד הגיע לג' שנים ויום א' שמא בחולותי אין חזרנו
ואח"כ נמלנו ב"ה עבר השנה. והוסיפו חרש א' חזר אל
הולדות. וחזרו בחולות עה. חוות גטומים אחרים חלא כל זה יורה
כיו עלייך מעשה בני. אדם למטה על פי ההוראה יתעورو כוחת
עלינוים למעלה בקדושה עליונה. ז' אשר תקרו אותנו על
ירכש יהו. מקראי קדוש העליון. והלא יסלא טעה בני ארם
למטה ויעצרו כח לעורה קדושה עליונה ע' כ' מטה עשה הוא והכרך
מיד כאשר וירבר משה את מוענו. ה' אל בנין ישראל מית וידרכו
ה' אל משה צו נו'. ויקחו אליו. שמן לופר מה. שאני מצוה ויקח
הלא למי הפמיכיאן השמן הלא הוא באמרת למאור. למי שהוא
מאור המPAIR לעולץ כלו. ולמה ידריקו מה אך אין זה כי אם
להעלות נר למעלה נר חסיך. הבלתי כבויים לעולמים כי הרלקה
למטה עשה רושס וסאייה למטה. וש"ח הלא. ערבד ערבא ציריך
ונגלי זה וזה אומר על המנורה הטהורה שהיא הרוחניות ונלטורה
המקרא של מעלת פניו המנורה והוא נו'. כי כל מה שבמקרא של
פסוק אל מול פניו המנורה והוא נו'. משה נושא רוחניות
משה נשמי יש. לעימת למעלה רוחני. ישיש מנורה רוחניות
למעלה שהוא המנורה הטהורה וא' הרוי לבני ראוי. כי מוערכיס
מוריה' כי באשר תקרו אותנו במוعدם נס לפניו' הטה ועוד. ראייה'
כל מועד ומועד במועד ומווערכיס מועדי' הטה ועוד. ראייה'
מחפש בחירות ולקחת נו' ביום השבת ביום השנתה ב' פעמים כי
ודוע כי אחר היהות הלחם על השולחן ח' ימים ביום השבתה השני
היה חם כרגע שהושפ שב' ש אפרור ז' על פסוק ביום הלווחו
וז' ביום השבתה ביום השבתה ב' להקוש שבת הלווחה כשבתה
הנתינה והנה זאת ראי' גדולה כי שפע קדושה העליון היה נשפע
פה בשולחן החathan עד גדר כלו נס זה ניתן על שולחן העליון
כי ביום השבתה הטהורה היה כהוותה הנהרה. כי על שולחן
הטהורה הרוחני יערכנו לפני' חסיד ומעתרה ראה שמוערכיס
מעדי' :

ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בחוץ בני ישראל
כו' ווניחחו במספר לפרש להם על פיה. ותכן לפרש
עד

קיצור חורת פדרשת אמר קטו משה אל שיר

עד מטפרם ו"ל על ווֹפָנָה כִּיה וְכִיה כַּו' בְּמַרְשֵׁבְנִי דְּתַחַן הַיְהָ שָׁוֹטֶר
ישראל והונגש מצרי נתן עניינו באשתו והלך לביתו בלילה
לקרותו והוזיאו בלילה ואחר שהוזיאו נכנס הגונש ובא אל
אשתו ונחטברת והוא בן הרשות זה וזה יאמר ויצא כי יצא מעצמו
כרבר היוצא בלי דעת כי היה לא התנויר אהבים עם המצרי אביו
ואחר החותוב כי הוא בן איש מצרי שהכח משה ויטמנה בחול
וליה אומר בתרן בניו ישראל והוא משארז'ל על ווֹטָמָנָה בְּחוֹל
כי הטמין עניין המצרי בתרן בניו ישראלי הנמשלים כחול ועל היה
זה בן החצרים ההוא הידוע כאשר יוכיאו אל משה ע"כ אמר משה
גם שאפשר להוזיא משפט הסות האיש ההוא מתרן החורה .
 רק פן יאמרו כי הוא הרג את אביו ונתקנן על ידו לולא ה' ה' צילו
 מהרב פרעה ושבע' השתרל להרוג את בנו לנך ווינוחו בפרט
 לפירוש להם על פי ה' :

פרשת בהר

וירבר ה' אל משה בהר טני לאטר דבר אל בניו ישראלי
 ואפרת אליהם כי תחכוו אל הארץ אשר אני ניחוץ
 לכט ושבטה הארץ שכת לה' . פ"ר רשי ז' ל' שבת לה' לשפה
 כשב שני' בשנת בראשות וויחנן לפרש דרש' ז' מדיוק מרכחיב
 אשר אני נוח; לנכט שהויא כת' יותר רכמה פעמים נכח בתורה
 אלא דבאו להורותני והוא יחברך אשר בראה נחנה לאשר חפק
 לנונתנה ולא דרך לסתאות כבשופו ישראלי . ועד שמי' רשי ז' ל'
 כפתח דבריו א' ר' יצחק לא הי' יצירך להתחילה תורה לא מהחדש
 הזה לנכט שהוא מזויה ראשונה שננטשה בה ישראל ומהתעםفتح
 בכראשית מושם כח מעשו הניגץ לעמו לחות להם נחלת נויים .
 שם יאמרו אה' לסתום אתכם שנבנחתם ארצוות ז' גוים הם
 אומרים להם כל הארץ של הקב"ה היא הוא בוראה ונתנה לאשר
 ישראל בעיניו . הנה כי זכר הייתו בורא הארץ הוא נתינה טעם
 והברת פ"ט מהאומות כל ואמרנו כי לא היה ישראל חלק ונחלה
 בכל הארץ אם לא דרך גזלה וע"כ נאמרה בריאות העולם בתורה .
 על כן אחשבה כי אבר אלהים . הנה זאת עשה כי למן יבינו
 כל העולם ווישכלו כי נתתי את הארץ לישראל אעשה להם עוז
 נגד האומות بما שארמו בגוף הארץ בריאות עולם שיתנו אל
 לנש

קיצור תורה פלשת בהר משה אלשיך

לכם ויזכרו כי הוא ייחברך בראה . והוא בשנת הארץ שהוא זכר
למעשה בראשית לרמו בה כי הוא ייחברך בראה ונחנה . וזה א' אשר אני נזון אורה לכם ואינס ליסטים שנגלו נחלת עכו"ם ע"כ
ושבחה הארץ עצמה לה' להורות בוה כי הוא ייחברך בראה והנחנה
זה שפי' רשי ז"ל לשמה' שהוא כוראה כסות שנאמר בשנת
בראשית שיוורה על חירותו עולם . נך שבת הארץ רמו אל בריאות
העולם שהוא ייחברך בראה כמו שנחוב כי שחת ימים עשה ה' את
השמי' וכו' וביום השביעי שבת כמו כן בשבת הארץ שהוא יתב'
נחנה לאשר ישר בעינוCMDOVER :

ולקדשיהם את שנה החמשי' שנה וקראות דרור בארץ כל
ישוביה יובל היא תהיה לכם ושבחים איש אל
אחוחתו ואיש אל משפחתו תשובו . יחנן לפרש כי שיש עשריות
חוטוק בעסקי עולם הזה עם קוס החורה . אך בעשור השביעי
או עשה עיקר מסעקי עולם שכלו שבת והדרת נזחה כי הוא בר
יחברך מזהיר את הארץ בהגעו אל שנה עשרים כי אז הוא בר
עונשין למעלה ומתרפסר שהחלות מהיויך בן עשרים עד שבעים
הה מ"ט שנה והם שבע ישבחות שנים שבע שנים שבע פעמיים
נמצאו לך מ"ט שנה ומלבך מה שבמ"ט היה לך לעבר אתה מ"ן
שנה עשרים והלאה עוד חוטיף בשנה והוא שנה שבעים כי היה
ליך קורש גמור וזהו וקדשתם את שנה החמשים שיהיה קדוש
לה' בלחיו עוסק רק בתורה ובמצוות ומעשים טובים וכל זה הוא
במה שבוניכם למקום גנס כמה שביניכם לבירות תעשו שלום
וחמחלו איש רעהו בל תהיה קנאה ושנאה זהה וקראות דרור
בארץ לכל ישביה כי חמחלו כל איש אשר בשנה היה בלילה
שעבדך אשמת דרכך על חבירו והטעם שאני מהමיר בשנה החמשי'
שהיא שנה השבעים כי יובל היא כי שנה שיבילך מז העולם
כך והוא לכברות יובל לך היה לכם לעצמיכם מה שחעתול
בחורה ומצוחה שהוא לכם . והריווח כי ושבחים איש אל אחוזתו
מקום אחיזות נפשו ואיש אל משפחתו חשבו כראמר ויאסף אל
עמי עיון לעיל בפ' יוחי כי לכל צדיק יש זדריק מבחינת שורש
נפשו ובלכתו מז . העולם באים לקרווח ומלוכים אותו ערד בית
מנוחתו כי עמם יושב זהה וואפק אל עמי וזה אומרו פה ואיש
אל משפחתו חשבו והנה מה שבונינו לבירות עיקר כל חיי
קנאה ושנאה כאמור לפעלה וקראות דרור בארץ לכל ישביה
ובפרק

קיצור חורת פרשת במדברasha אלשיך קטע

וכפרק ד' מפסכת אבות באמרתו רבי אליעזר הקפר אומר הקנאח והחטא והכבוד מוציאין את הארץ מן העילם כי ראשית כל אדם כל עון אשר חטא בין אדם לחבירו הכנאה והשנאה ורכילות לשון הרע גואה נקימה ונשירה וראשית כל עבירות אשר חטא אדם לטוקם החאה כי ממן תוצאה מות כוילך בהלכות אסורי ביאת מאכלות אסורות אשם גזילות אשם מעילות א"ר עדרין אלהינו מרחים כי יועוב רשות דרכנוכו' וושב אלה' וירחמוו ואל אלהינו כירבהה לשלוח א"ר אם האיש יתחמך כבוד אכלה חקתו כי יאמרו לו לך התרפס ושאל מחייב מהאיש אשר חטא לו ואט לא ואכח האיש תשר על האנשים וחומר חטאתי וישר העויתן יוננה עותת ויאמר מי האיש הלזה נגזה כי אחיל כבורי ומה גם בפקום שיש אנשים וזה היקש אשר חטא על הנפש שיאסר לו הסכח ושמע ישראל וצום ולן ושכב ארץם בזום ובכיתת דין ללקות ואז טוב לך לכפרת עזון כי טוב תיבוש בעולם הזה מהכלמים בעולם הבא כי הנה אם ויהו על כבוד מדינה הלא יעננה הלהרגני אתה אומר שאחליל כבורי כי אקל בעניי כל רואים את בכוריו בקהלון הומר והיה אשמה עונתו על פניו טפנוי הבוגר וזה אומר הכנאה והחטא והכבוד מוציאין את הארץ מן העולם ופה יעשה הארטס ושולך כל מעמד שלשון זהה אומר הוא היא אמרה היילודים למות וחתמים להחיות וזהו לירון לרע והוא העד הוא הדרון הוא בעלן דין והוא עתיד לירון ברון הוא שאן לפניו לא עולה ולא שכחה ולא משא פנים ולא מkick שוחר שהכל שלו ורע שהכל בא לפמי החשבן ואלי בטיחוך יצרך שיש בשוארל בית טנוס לך שעל כרחך אתה נזיר ועל כרחך אתה נולך ועל כרחך אתה חי וועל כרחך אתה סח וועל כרחך אתה עתיד ליתן דין ווחשבן לפניו מלך טלמי הצליכים הקב"ה ונכא אל עניין נזכיר פשל החיגר והסומא שםאו אוחם נטרים את החאנר וושא עינוי החיגר וירא בכורה בתאננה כו' או נטל המלך הסומא וועל הובטח בעריגלים וואטר להם ככח עשים כמשל הזה עניין גופו ונפש והנה על קנאה ומאותה כו' יוכל איש לוט' קנאתי בהולין כי שלום רשותם אראה ולמה הוא יחברך לא יאריך עניינו ליתן בעולם הזה לרשות רע כרשעתו ולזריק כՃקתו לזה אומר הילודים למות כי הולך אדם אל בית עולם ולא ורונם ה בעולם הוה

קצור הורת פרישת ברה' פשה אלישע

זהו עירם בגוף ונפש ואס היה רן נפרדים החrstוי כי אם והמתים להחיות שמיitem להחיות שהוא לשום הנפש בגוף כמשל החיגר והסופה כדי וחווים לירון ושם אמר כיון שאחריו מוחה לא ירין ואוחס עד ישוב ויחברם טוב טוב היה ירין אותן עודם חיים בחוברים וזה אומר לירע ולהוריע ולהודע שהוא האל כי' ויתכן לפרש ע"ד שאמר באיוב חפ' ושור ורא אלהים . וסר מרע ואמר רוז"ל שכפ' בבחיות המת' בראו לפי עיניו כי רבבו על חטאיהם ומכל' שאם הוא רשע כי יאמר אין אלהים זו כשירכו יכווין מן חטאיהם או יאמר ח' זו שהוא יתרברך מגביה לשבת לא ישפ' לראות ברבריכם חומריהם או יאמר שהמתשננים עליהם ומקטניים והמה מדברים יותר מאשר חטא איש והוא יתרברך לעוזם רוחניות לא יבין ח' זו מימות קרב איש ולכ עמק מציר' החימר או יאמר שב' ר של מעלה הטלאכים יגזרו יסוריין עודפת על השיעור הראו על עוננות או שיורה שהוא יתרברך הדין פן והיה פינה בלבנו ויאמר אם רשותי מה אפעל לו ואם חטאתי לי אני מזוק ולא בעעל דיני באופן כל חשק טמן ושמור לאדם בגיןם כל זה היה ממשיך אם היה משלם לו ביטוריין בעולם הזה להרהר אחריה' ולא תהיה תקוטה למפלחו וארכוה למחלתו • וזהו ערי אובר אך כאשר יטוח ואח' ב' יחבר שני חלקיו או יنزل מכל' שיש הרעות האלה . ולא בלבד שאחת הרע הארץ והצדק ניס חוריעחו לולות . וזהו לירע שהוא לירע אחר ולהוריע פרנסכיו יפה חייבור כמאטרז' ל' כי גדול שבח צולחה מגהנש יפה רנת יפה הייבח ואנו נחרנס לרבים העמים . ולהודע לכל' שהוא האל שלא יאמר הנבל בלבנו אין אלהים אם היה מקבל כל עונשו בוה העולם בחיי חיתו . אך עתה שמקבל עונשו אחר צרת נפשו תחלה ירע כי הוא אל' כי אין נש' יוצאת ערד אשר תראה השכינה ובכראות כי את הנפש והנפש יחר מהברס . ג' ב' יוריע וירע כי הוא היוצר רוח הוא הנפש . הוא הבורא את הגוף שיוצר זורה ובורא את הגוף והוא המכנין כל' מיטומתייך אשר הרחרת ומה גס אם היה הרהרו ע' שטצראת להמעשה והוא העדר ולא ע' פ' עדות השטן הוא הדין ולא מלאינו והוא בעל דין ולא אמר אם חטאתי מה חפ' לו כי כאשר חטאתי את נפשך חפנס בשורש בעל דין כי טמא טהורתו אשר הוא חלקו כי אז חcir פה שלא היה מכיר בהיות נידון פה . וזהו והוא עתריך לדון אחר

קיצור חורת פלשת בחר משה אלשיך קי

אחר התחרה ותאמר ברור שאין לפניו עוללה שיפה דעתך ואם יש לאושר רשות שפע טוביה אשר מזה באה לך הקנהה . אפר ורע שהכל בא לעמיה החשבן לא פחוות ולא יותר ושיעור מה שמקבל פה מנכון לו שם . ולא תאמר עיקרא דדין פירכא כי אחד אשר אראה גוזליך יתב' אשר יוכיחני על הרהרון קרבי וכליותי כי לא נעלם טמנו דבר ועל כרחך היה מפרק הכל א"כ איה אופת' בחירותו האס יכולות עכבר או גנשות בכחירותך מאשר ידעת . לו"א ואיל ובטיחך יצרך לומר שיש בשאל בית מנוס וטענה לנו'ם וליפטר מן הרין שהוא לוטר כי ע"כ אתה חוף ואלמה חענש כי הלא פאשר חראה שמה אzo חגלה לך ג"כ חשוכה על זה כי אzo חכין מה שהוא על כרך הוא מה שאתה נזיר וצורת הנפש ומלה שאתה גולך שאחרה הנוט ומה שאחיה חייה וצורה שאתה מך אך לא ע"כ אתה ניזון שוורה שאיןך חייב וירינוך על כרך . וזה אינו כי אם שתארה שאחיה עחריך ליתן דין וחובן כי לא הוכרת במעיר להעוותו וא"כ ע"כ אתה חייב ועתיר ליתן דין וחובן . כי בחירותך פגטה לך כי חלא מלך מלכי הפלכים ה'זק' ההוא יתברך ואין מחשבותיו כמחשבותך ושם עיניך ייחזו משליחים אשר פעלת' ועשית' בעונחך ואלו היהת בחירותך במלחה כדעתך מהשכחותך על ירועחו שחאםך מפרק הכל לא היה עוני' פועלך כח טמא בהעוותו כי טוב לגבר כי בהיותו חי יתן אל לבו והוא גבר על חטאו . שלא יחטא :

ול' חמכרו ממך רעמיתך או קנה סיר עמייך אל חונו איש את אחיו . יתacen לפרש בפה שאמך אל חונו ולא אמר פנה או חונה לומר שכירה לפעםים שוחאננו שניהם כי זה יומתך את חברו כפירות שוש בו אונאה וזה את חברו בנסיבות שבב שיעור אונאה בעניין כספך היה לסייעם סבאר מהול בטום שהיה ראה שהולך והחרת' זה . ואין שם עון לזה אומר לא בן הוא כי אס . שניהם חופאים וזה אל חונו כלומר . גם שניכם איש אל אחיו :

במספר כו' לטוי רב השנים חרבנה מקנהו ולטוי מעת השנים חמעט מקנהו כי מספר חכואת הוא מוכר לך פי' רשי' ז' ל' ררכה מקנהו חטרכני ביוקר . חמעט מקנהו חמציט בדמייה ותכן פרש' כי פעומים יחשבו הרבה . ולפעומים לא יהי' רוב' . וכן לפאי מיעוט השנים לפעומים והוא מיעוט השניות הנתרות

קוצר תורה פלשת בחרן משה אלשיך

הנחותו בערך שנים ארך לא בערך התבאות כמספר התבאות הוא פוכר ולא מספר שני תבאות להה פ"ר רשות' לרוב מקנתו המכרגנה נזוקר אף מספר התבאות מרובה ברוב השנים ואס' מספר החבאות סעוטים ברוב התנאים' להא נקט תרבה ברותיה כמו חטפיט ברותיה . הא כיידך דרך של הנה ענרו אחר יוכל שעבר שלשים שנה נשארו עשרים' הם שני חומשיים ולפי מה שהוזיאו בשנים שעברו ניטש חמושים אקנה עשרים הנוחרים לימי ערך . ואם יזאו שלשים שנה שלושת אלפים' אקנה העשרים שנה בשני אלףים . ובאמרתם בשלשים שנה שעברו אחר היובל היו ארבע שיטות' נשארו שני התבאות ר"ז שנה . וכעתם הגותרין יש או בעה שנים שאין לנו התבאות שנה ל"ה . ונתם בושנת פ"ט ונתן היובל היא שנת חמשים נשארו שני התבאות ששנה עשר והוא מוחר משני שלושים בערך שני התבאות שהיה בשלשים שנה . כייד' שאמ' היה בשלשים שנה ר"ד היה בעשרים שאר עשר והוא מכון שני שלישיכם אל ערד שלשים . אך בשלים שני חמאות ר"ז נמצא שני עופרים והנה כי גם שתשערו בערך שני חמאות יקרה דרך של שתקנה בחזיו שנות ר"ד בנים שם ר"ז וחזי כי יש ארבעה שנים השמיטה השנה היובל שני התבאות נמצא שני התבאות שעברך . וחזי שני בנים הבאות שנה אחת על החולפת יכולן הוא כי בחזיו שנה הנורת לא יהשב כי בנים הכר באח חמאות השנה למוכר . ערד גוטן וחזי שנה הנורות אין חמואה לكونה נמצא כי עשרים ואחת חמואו ייש לכל אחר והם שום בערך התבאות' גם שבמסגר השיעם הנורות הסרוב אך כי הכתוב שמי השיטה ונתן שעבר היה לו חמואה למוכר כי יש ארבעה שנים השיטה והיובל שאינם שני התבאות' וזהו לפי רוב השנויות חרבה מקנתו כי יש שאם לא תחשוב בערך שני התבאות כ"א בערך סצירות התבאות אין רוב . כי לפערם יחשכו רוב ולפעמים לא יחשכו . וכן לפי פיעוט כי לפערם היה מיעוט השנויות הנורות בערך שנים . ולא בערך התבאות כ"א יקנה אחר מקצת שנרת וערין לא נורית השדרה השנה ההיא איזוחוב' לפ' מס' פר' שני מיעוט אך לפי התבאות היה הרוב כי התבאות השנה באלה' קונה והוא לכו פיעוט' השניט חמוץ' כלומר לא נכל המיעוט שורה כ"

קיצור תורה פירוש בהר משה אלשיך קייח

כ"א לפה שהו המיעוט כי לפעמים יוחשב לביעות והענין כי מספר חבאות הוא סוכר ולא מספר שני חבאות :

ולא חנוו איש את עמיתו ויראת מליהיך אני ה' אלהיכם פ"ר רשות' יוזל כאן הזהיר על אוננות דבריהם יתכן לפרש שאלה יהשוב אדם א' עצמו לטוב סזילחו כי קטו גודול שעדרוא כלומר כי על בה שאחה בעינך חשוב . הנה אצלי כולם בערך עפיקך וזהו אידעת עשייתו . יאשר בעינך שאחת התויומות שאני אליהיך זהה יאמר ויראת מליהיך כלומר ביוותם אוורי לאלהיך הלא אני ה' אלהיכם צמור כמהו אלהי שניכם כי נספחו חלק אלהי מבעל כמוך ונמצאת באוננות דברים אתה מכורתי כי זאנני טכנה אלהוחי עליו ערך כי אלהיכם אני כאחת שלד ושלות :

וכי יטוק אחריך ומטה ידו עperf . יתכן לפרש ע"ד עניין ה' ל' על מסומן ושב עילט לפני אלהים שאמר דוד י' הקב"ה למה בראת ענייס ושב עולס בשור לפנ אליהיך והшиб לו והוא יחברך א' ב' הרס ואמת מין יגזרו מי יגזר טצת חסר וצדקה . אם לא והיו מקבלים נמצא כי אה העני היה הוא ויברך מנכחה בעוניהיו יסורין אחריהם אלטלא שרצה הקב"ה שעלו פי דרכם יוכנו העשוריים על ידם באופן כי העשויות והסיטבות דלות הרלים . וזה טעם גידול עד מארד להטיר מלב ראשיו עם הארץ מלפוצץ את ידם להטיב את העניינים ואבינוים כי העשורים סבת רלותם . וזה אומרו כי יטוק אחריך שנעשה רשות אל חרchipה כי אחיך הוא ויוחשב לך להיעילו כי הלא מה שומת ידו על היוחו ערך לטען חוכבה בו שאם לא כן לא היה עני لكن והחזקת בזואל יעללה על רוחך כי כאשר אסתרתי כי יטוק אחך לא דברתי רק על אה סטמש כי הלא דעת כי אטילו גור והושב וכי ערך באופן כי אשר אסתרתי אחיך אין הכרונה . רק גנס הרחוק כי יטוק אחיך הוא כמו יזכר כי ערך כלומר לא חתחר מלחתיב לו עד יהיה עני חשוב כתרג אופן חה' אתה חי והוא מת וטוב הוא והי' חי ערך ע"י שחחזיק בירושלא יסול כי אחורי נופלו עוז לא יורם ראש והוא מה ערך :

אלחקח מתחי נשך ותרכית ויראת מליהיך וכי אחיך ערך והוא בצע"ר יזכר והוא הראוי היר לינקר ההי"ת" בפתח ובהנקר בצע"ר הוא כאמור והי אחיך כד"א חי סרעטה הוא כאומרו חי פרעה . ויתכן לפרש ע"ד שכחכנו למליה סמאמרט ל'

קיצור תורה פהשת בפהל' מהאלשין

ול כי לוכות את העשירות ינכה אשם הרל בעוני למען במצור
זכרה שיתן העשיר מזוכה גס הוא וע' כמה עושה הקב' ה החלק
שהיה ראוי לחת לעני כי גם זה לבן . סעדוף על נכסיו עשיר
שייחן לו משלו . ווחשב לו יוחכרכ. אבלו משל עצמו נוחן והוא
במושבה בנו ע' שליש וזה אמר ויראת מלאהיך מליקך ריבית
טהיל כל משלו אשר ניתן לך אהה מלוה לו . כי הלא וחוי אחיך
עפ' כלומר החיים של אחיך לחס מחיויתו עפ' הוא . כי למען
זכורה נתן חייו בירך והו חוי אחיך עפ' שה חייך עפ'ך
בנכך וא' כייפה לטה תכח על סמו ריבית מכבנו :

אני ה' אלהיכם אשר הווצאתי מארץ מצרים פ' ריש' י' ז' ל' .
על מנת שתתקבלו עליכם מזוח אפיקלו הם כבדות עלייכם .
וחנן לפרש ע' ר' ממאמרים ז' ל' במתים שהחוי יחזקאל לא קם איש
שהיה מלורה ברוביות שהוא כי המלה ברובית וורה שהרוות
והצלה חלילה בטבע הממן שטמן פרוחה מפן . וח'ו שאיננו
הוא יחברך טוריש ומעריר בהשנה להקים מעפר דל וכי כאשר
שם אל הטבע מכתחו גם לא ישנה הטבע בשבילו כי אם שדריך
באם נתנו ייחה והוא לא האמין בהשחתו לך לא קם ומזה שחווץ
לטבע יכבד על הארץ אמנים ביזיאח מצרים היה מופת גלו . לכל
עפ'ם כי אין דבר בטבע כלל כי או שינוי הטבע והורה שליטה ב' ד'
יסודות וכן בעולם הגלגים שידר המול ושולט בעולם מלאכים
שהרג את שרוא של מצרים . וראו ישראל את מצרים מות על שפט
הויב כאופן שאין עור מלבדו . ולכך גבי ריבית כחיב אשר הווצאתי
מארץ מצרים וזה שפי' ריש' י' ז' ל' על מנת שתתקבלו עלייכם מזויה,
אפיקלו הם כבדות עליכם שהם חזק לטבע . וזה האטונה . בה'

ששנה הטבע כאמור למעלת :

וכי ימור אחיך עפ' ונמכר לך חלק עפ' מיוורתה ויתכן
לפרש ע' ד' שכחנו לטעה לא היה הוא מפאטר ר' ל' כ' א' אם
יהיה איזה עון אשר חטא עני לא היה הוא יחברך מניך אשפתו
בעוני כי אם ביסורים אחרים אם לא לטען שע' פ' יוכו בועשרוף
ומעריפ הוא יחברך חלק מזונו על נכסיו העשר למען טשל העני
ויהן לו וועלה עליו הוא יחברך אבלו משלו הוא נוחן וזה יאמר
וכי ימוך אחיך ואני עשיר כמרק הלא למה הוא שהוא עפ'
שחוניה על ידו וחלק מזונו אצל מאתני ואלו היה זה זן אותו כבון
לא הי' נמכר אך אתה הסיבור שנמכר לך בגין מה שאחה זן אותו
אפי'

קיצור חורת פרשת ברוך משה אלשיך כת

אפי' לא נטרכ ל' היהת חייכ א"ל לא חיברו בו עכדרת עכבר עבורה גנוו להוליך כלו אחריו לבית המרחץ ולא יגע פנעליו או קצב או בורסוי :

לא חרדר כובפרק ויראת מה אלהיך יתכן לפרש ע"ר אמרם ז"ל על פסקוק יועכירו טזיריב את בני ישראל בפרק פירשו כפה רך בלשון רכה . שהיה להנצל מעונשים . זהה יאמר הלא והחרתיך כלחתי עברו נ"ז עכורה עכבר לא חרדר בורדי שהוא רודה על עברו שהוא עכורה והוא כפה רך שמקשו עד שיתרצת ויאמר שהוא מרצונו הוא עושה כי הלא ויראת מלאהיך כי ה' יודע כי לא מלנו הוא עשה לויל הלייה פניו ובמושט מפרק ובאחיכם בני ישראל בעמו ומפרק במשרתתו של א' לדורות בפרק כי אחות אחך לנולם שאין איש נפרד מחבירו טפח נשותם כי כולם נפש אחך כי משורש אחך נוצרו כולם ענפים מגע אחד לכל איש באחיו נכלל ודבק באחיו :

לא תעשו לכם אילוים פ' רשי' ז' ל' הנמכר לעכו"ס שלא יאמר הויל ורבו עובד עכו"ס אף אני כמותו ז' יתכן לפרש ע"ר השאלת למה בישראל אסר ה לעבר שש שנים ובנמcker לעכו"ס אמר מיד אחרי נמcker גולה תהיה לו אך שטוכר ראנבן אח עצמו לשמעון אמר הויא יתכרך עבדו הס ושניהם מודרים שם עכדו אשר הויזאחי אותם מארץ מצרים אני ה' אלהיכם שאלהותי על שניםם . אך בטוכר עצמו לעכו"ס כזה החזרתי מיר גולה תהיה לו למה כי ע' היותו עבר לעכו"ס ילמוד לעשו כמעש ויעשר לו אילוים ויגע באלוהותיכ אדוניהם : זה שפי' רשי' ז' ל' לא בוגר הנמcker לעכו"ס שלא יאמיר הויל ורבו כו' . ולא תקשרה אחריו נמcker לעכו"ס לכוארה רשות הווא ולמה גולה תהира ומחראו שלא לרחים עליו . אך התעם שלא יריש ע' יותר שלא ילמור טפעשיו :

פרשת אם בחקתי

אם בחקתי חלכו ואת מצוחח שמרו ועשיתם אותם ונחמו נשאכט כו' . יתכן לפרש ע"ר שאטרו שכר חרדר ומצות

קיצור תורה פרשׁת בְּחֻקָּתִי משה אלישׁוֹר

ופצוח בהאי עלפה ליכא, והטעס כי המהנתנות אשר מנו רוי"ל בכ"ר תורה פָּאָרוֹת גַּנְשָׁפֶט הַבְּמִתְגְּבֵר לְעוֹלָם וְאַף הַשְּׁלוֹם שנאמר ונחתיו שלום באָרֶץ ז"א אף היושער שנאנטר ותחן לי מנו ישעך. זהה יאמת אֲסַבְּחַקְתִּי חַלְכֹו כִּירְךְ חַקְתִּחְתְּרָה בְּלִי הַטָּעַס ז' וְאֵת מִצְוֹתִיחַשְׁטוֹגַג טַצְוַי לְשָׁמֶן שְׁלָא ע"ט לְקַנְּבָל פְּרָס וּבְעַשְׂתָמַזְוָה גַּעֲשָׂה מִפְנָה כְּלָאָךְ וְזָהָו וּעְשִׂיהם אָוֹתָם מִמְשָׁגַב אַנְיָונְתָה מִתְהַנְתָה חִינָס זָולָת שְׁכָר רָוּחָנִי הַעֲתִיד וְהָוָא גַּשְׁמִיכָס כּו' וּנְתָהָי שְׁלָוָס כּו' גַּס הַיּוֹשָׁעָה וּרְדָפָו מַכָּס כּו' נּוֹסָף עַל שְׁכָר הַעֲתִיד.

מתנה חיננס כאמור :

אם בְּחַקְתִּי חַלְכֹו פִּי רְשִׁי ז"ל יכול זה קיומ המצוות כשהוא אמר מצוות אֲסַבְּחַקְתִּי חַלְכֹו הרוי קיומ המצוות אמר הא מה אני מקיימ אֲסַבְּחַקְתִּי חַלְכֹו שְׁתָהָיו עַמְּלִים בְּחַורָה וַיַּחֲנֵן לְפָרָשׁ ז' ע"ד מאפרס ז"ל בְּצַדְרָשׁ ז"ל אַרְחַנְגָּא בְּשֵׁם ר' אַחֲרַח שְׁבָתִי מִתְן שְׁכָרְן שְׁלָל מִצְוָת מָה שְׁנַחֲתָבָת לְנוּ בְּחַורָה אֲסַבְּחַקְתִּי חַלְכֹו מִתְחַיְבָן וּנְתָהָי שְׁלָוָס בָּאָרֶץ ז' וְאֵם לא תַשְׁבַּע לוּ מִתְחַיְבָן וּסְפָחִי לְסָרָה אַתָּכָס ז' רַבִּי אַבָּא בְּרַוָּה דָרְבָּי חַנְיָא בְּשֵׁם רַבִּי אַמְרָה חַשְׁבָתִי בְּהַכּוֹת ז' וּחַשְׁבָתִי קָלְלוֹת הַשְׁבָתִי בְּרַכּוֹת מַאֲלָן ז' וְעַד חַיּוֹ וּחַשְׁבָתִי קָלְלוֹת פְּיוֹזָוּרָה ז' וְלֹא עֹור אַלְיאָה שְׁהַן הַפּוֹכוֹת הָא בִּיעֵד אֵם זְכוֹרָה אָנוּ הַוּפָק לְכָם הַקָּלְלוֹת לְכָרְכָו אִימְתֵי כְּשַׁחַמְרָה אֲתָה חַרְחַתִי וַיַּחֲנֵן לְפָרָשׁ ז' מַדְרָשׁ זֶה ע"ד שְׁחַכְבָּנו לְמַעְלָה כִּי שְׁכָר מִזְוְהָה בְּהָאֵי עַלְמָא לְיכָא שְׁהָוּם לְעַשְׁוֹחָן וּלְמַחְרָה לְקַנְל שְׁכָרְן וּלְחַקְרָה זֶה חַשְׁבָו הַחֲנָנִים וּזְהַשְׁבָתִי כְּשַׁחַמְרָה מִתְחַנְנָה כְּלָוֹפָר מִתְחַנְנָה הַשְּׁכָר כְּלָוֹמָט מִתְחַנְנָה חִינָס מִהְפְּצָזָות כְּאָמוֹר לְמַעְלָה בְּדָבְרָיו ז' לְמִתְנוֹת שְׁבָעָלוֹס הַזָּהָה ז' וְלֹא שְׁכָר עַצְמוֹ כּו' שְׁכָר מִזְוְהָה בְּהָאֵי עַלְמָא לְיכָא וְהַפְּסָרָן שְׁלָל עַכְרוֹת עַצְפָן כִּי אֵין פִּירּוֹת לְעַבְיוֹרָת ז' רַב"א אָמָרוּ לְזִדְיק כִּי טָבָּה ז' וְלֹא שְׁכָר עַצְמוֹ כּו' יַאֲכָלוּ אָוי לְרַשְׁעָרָעָ כִּי גַּמְוָל יַדוּוּ כּו' ז' וְאַשְׁבָה רַגְלֵי אַלְל עַרוֹתִיךְ בְּיַחַורָה הִיא הַחֲנָה וְכָל הַיּוֹתָוִס הַגְּשָׁמִים מִתְחַנָּה גַּוְא לְוֹמֶר ע"ד שִׁירּוֹעָ שְׁמָרָה טָבָּה מְרֻבָּה וְהַטָּבָּה אַיִנָה טָבָּה בְּאָנְשָׁי כִּי אֵם שְׁלָוָס בָּאָרֶץ שְׁוֹגְבּוֹלָק הַזָּקָן זֶה הָנוּ וְשְׁכָבָתָם וְאַיִן מְחַרְדָּה וּבְפּוּרָעָנוֹת הָוָא אָמָר וְיַסְפְּרָא לְלִסְרָה אַתָּכָס שְׁהַוְאָן טְרִוָּן וְע"ד ס"ש בְּחַנְהָנָא שְׁהָיו יִשְׁرָאֵל בְּמִתְחַנָּן חַורָה בְּלִתְיַחְזִיכָן בְּהַוְתָה שְׁלָל פְּחַד שְׁאָבוֹרָנוּ מִיּוֹכָל לְקַיֵּם כָּל הַרְקוּרָקִים הַרְכוּבִים אָמָר הָוָא יַתְבָּרֵךְ

קיצור תורה - פירוש ביהדותי משה אלשיך כב

יבחרך אני אסיע אתכם שתוכננו עשו כולם זה והוא רוח מוצחי לרבות כל הדקדוקים ווועורו הטונה רק הכנה להשיב וסלוק המכשלהות המעכבים מלעכוד הר' הווא במאטרס ז"ל במדרשה נהתי שלום הרוי בכל הטוכה הזאת אם אין שלום אין כלום לך ונחתי שלום והוא חוספת פילוק המעכבים לקיום את התורה נמציא בכל הטוכר ויעודים אונטה שכר עצמה רק הכנה להשיב וסילק המכשלהות מלעכוד הה' וזה אומר ר' מנחם שכמי מה שכתבת לנו בתורה אם בחקתי חלכו מה כחיב חמן ונחתי שלום וכו' ר' ואן בא לומר חשבתי ברכות וכו' ע"ד מאטרס ז"ל שע"כ היו הקינות בא"ר ביה' על שערכו ישראל על כל אחותות התורה וע"כ החילו הברכות בא"ר וסייעתו בקומפניות בתיה' להורות לנו רמז האושר מא' ועד תי' יש בברכות ולא רצה הקב"ה היה שר' מצוח טובות העה' כי הצל המה אך בקהלות לא כן הוא כי אם שר' רצחה הקב"ה לייפרנו ביסורין בעולם הזה כי הצל הצל ולא בעונש רוחני ועצום בעולם העלווה וזה רמז בהחולו בון' וסייעתו בה' אשיטו אניתה' והרמז כי כאשר בין גז' לה' א' אין דבר נן און ביסורין ממש כי הן בעולם של הצל וסייעתו בה' אל רמזו שהועל' הזה נברא בה' א' כי פוריהן אין ברק של עולם הזה ושם תקשה א' כי תחילה נברך וסייעתו בה' א' ליה פירש ולא עור אלא שחן הפוכית שמתחיל בו' י' במאחרת וסייעois בשלפניהם לומר אם זכירות שהוא נשאר העונש לעולם הבא לא היה היפוך טשא' כ' אם היה נשאר העונש לעולם הבא לא היה היפוך וזה אחר העונש וטעם כי בעולם הזה עושים חסבה ושותרים התור' ומהபכים הקלות לברכות אך בעולם הבא אין מעשה וכשרו זש מריחת התורה שם ולזה אומר ומפרש אמר כי שתשמרו את תורה זה בעולם הזה משא' כ' בעולם הבא שאין שם שמירתה החסבה וזה שפי' רשי' בקיצור לשונו אם בחקתי חלכו וכו' רצה לומר לנו שכך ברכות טහילו' בא' וסייעois בתיה' וכו' וזה קבלתי וכו' ולא שדו' שהפוכות וכו' להורות אם זכירות בעולם הזה ע'

התורה זה שפי' שתהי עמלים בchorah:

ונתני גשכם בעחס' מיהים הגשים לנו' ולה' המתה ויהכן לפרש ע'ד שאמרו במדרשה פרקי ר' א. כי בשאיין ישראאל עושים רצונו של מקום המתר הוא מלמץ מהים ומחערת הארץ בהרעה לונגניות ונשahn זרוקים הגשימים פון השמים

קיזור תורת פרשת בחקת**י** משה אלשר

הশמים שנאמר יפתחה לך אתה אוזרו הטוב את השמים להח מפה כו' ועלייה נאסר כי כאשר ירד הגשם והשלג פון השמים נכו' זהולידה והצמיחה בז' כי אז טקלהה לאשה מכעלת ועל זה נאמר ונחתנו נשיכם המיווחדים לכט פון השמים:

ואכלתם לחמוץ לשובע פ"ר' ר' אנטול קמפעא והוא מתנרכ גבעו שהוא מעין שאמרו ר' ז' לגבי רות ואכל ותשבע שנשתחחה ברכה במעיה אך זה לא היה רק בלחם שחרניישו שביעיה באכול קלה אך לא בגין הבזיר ששוכנעו הוא שכנות ועל פידרכו לומר דרך ארץ לאין לשחות כרי' לשבעו כאשר בלהם:

ונתתי משכני בחוככם ולא חגעל נפשוי אחכם יתכן לפреш ע"ד סאמרכז ל' במדרש שוחר טוב על פסוק כל נשמה חhalliy זה לשונו הנשמה בארם עולח ויורדות והיא מckerת לצאת ממנה והאריך הווערת בנוטו אלא שתקבת' כבورو מלע עולם וכשהיא באה לצאת רואה את זדרה וחורה לאחוריה והוא כאשר כתבנו מאטרס ז' משנרא הקב'ה את העולס נחאווה שתהיה לו דירה בחחוונים באנשי שנזוכה והניה מרוכבה אליו בעניין שפראשנו הפסוק הייל' הטה כאשר היה ארם טרם יהטא ועל חטא ארם לא געازר כח לטבול השראת השכינה בעור הנפש בגוף וע' ב' היה עונש מות לזכך החומר בכור הארץ לסגול אחים' במחיה קדושות השכינה בגוף ונפש וע' קרש עצמינו בעבורתו כאשר היה במעטר הר סיינ' שפתקה זהב חינו וע' היה לנו חירות על הלחחות חירות מפלאך המות ומפלניות ישוב נתקל בעגל ועה מיוער הוא יחברך ישע' בחוקה גולד כי נהיה הולכים ומתקרבים עד גודך שניה ראים להיות בגוף ונפש מרכבה אל השכינה ולא תצרך הנפש אשר היה המרכיב לגועל בחומר ולבקש לצאת כי אם אורבה לא תהיה מבקשת לצתת זו' אונחפי משכני בחוכם בוחך גופים נפשותיכם שברכבכם ולא חגעל נפשי אחכם כי מה שהיה מבקש לצאת בכל נשימה היה שב אל מקורה הוא אלהים אשר נתנה לך אירוח משכני בחוככם רבקה בדורשה ולא חגעל נפשי אחכם:
וְהַתְּלִכְתִּי בחוככם והיותי לכט לאלהי' ואהבת חמי' ל' לעם פ' ר' ר' ז' ל' שאטיויל בגן עדן יוחנן לפреш כאשר כתבנו למעלה היהות טשנני בחוככם ואו תמי' כרותניות

קיצור חורת פרשה בחקתני משה אלשיך קבא

ברוחניות אהיה נאות לכם לאלהים ואחרם חהיו לינאותיהם לעם
וע"ד אמר רב נ"ל על פסוק שאמר איווב דרך לבשוי ולבישני יש
נהה לבבשו ואין לבבשו נאה לו ויש לבבשו נאה לו והוא איןנו
נהה לבבשו וזה שאמר אני נהה לצדק וצדק אליו וכן ארו"ל על
מוסור לדוד מושור המזמור נהה לדוד כפו דוד למוסור כן
יאמְרָה פה והתיו לכם לאלהים ואחרם היה לו לעם :

ואם לא חשמעו לי ולא תצשו את כל המצוות האלה ואם
בחקתי חמאטו ואם את משפטי הנעל נפשיכם לבתי
עשות את כל מוצחי להפרכם את בריחוי . יחנן לפרש שהו א
יתברך טלטנו דעת להיות נזהר מיצר הרע וכחילה מקטן וחיל
לאמר לא רדם לא ישמע לכל מורים וממלדי' ז"א ואם לא חשמעו
לי . ואח"כ יפריש מפעשה המצוות זהה אומר ולא תעשו שמרפה
את הארץ סמץות כולן או מטקבתן ועדין איינו מואס בהן ואח"כ
מוואס בחוקיות ולא במשפטים שהרעת טחיבין ואח"כ גועל מה
שמתקבל בקרנש ברעת הלב ובזה אין צורך כהם מאיסת וזהו
במשפטים הנעל נפשיכם ואחר הנגילה הבא לעשות רעה לעבור
על מצות לא העשה ז"א את כל מוצחי ולמעלה אומר מצוח סתם
וסוזת יבא אל השבעית לעכור עבירות להכעס להפר בריחו
וחברך וזה להפרכם בריחוי :

אף אני עשרה ואת לכם והפרקתי עלייכם בהלה . יחנן
לפרש שורה מדה כנדיד פרה שמאחמת לשטוע טרועל
הבחירה אשליח לכם בהלה ולא חוכל לשטוע לכל הורי' מלמדרי'
זהו אף אני עעשה לכם . הרוי **א'** ב' ולא העשו שעם שהיה
יכולת אביה עלייכם את השחחת ואת הקורתה המרפאים וטבטים .
בעשות שום דבר **ג'** מאסתם בחוקתי שאין טעם לפיראות ענייכם
 McConnell עינים **ד'** במשפטים הנעל נפשיכם : מדיבת נפש .
ה' לבתי עשות מעשה המצוות בامرכם שהוא פועל ריק .
ורעחים לריק . **ו'** בזמנים עשה היה עושים מעשה רעה בחשבם
שלאי ישלוטה' בכמם לנוכח אתכם בערככם רצונו במאייה ובפועלו
שהוא שלילת פניו השנחות יתברך גנدر זה ונחתי פניו בכמם ונג罚תם
לפני אובייכם למען חכירם השגחתוי . ובזמנים עשה ורדו בכמם
שונאיםכם כאשר בזמנים עשה עשיהם הרע **ז'** להפרכם בריחוי שהוא
להכיעים כלוחמים אהיה חלולה . **ע'** גנסחם ואין רודף ואין צורך
לומר הקללה שבכריותי שתוכל לכם כאשר הראתי לשיטוט **כ'**
אפילו

ק' קייזר תורה פרשת בחקת**י** משה אלשיך

ampilו ההבל והערר ובהלכים וחנושים זה והונפסים ואין רודף אחכם ומכ" שמה חעשן מבורא העולמות נולים והאריך תקופת עבורה וופר בריתו:

ואם עד אלה לא תשמעו לי ווספטוי ליסירה אתכם שבצע על התאתיכם. יחנן לפרש ע"ד הפסוק בפ' וילך באומרו ועכני והפר בריחוי כו' ואחרה אפיibo ביום וועוכתס והסתתרתי פני כו' והי' לאכזול וטצאוה ורעות רכחות וצורות ואמר ב' כי ס הרוחה האל על כו' אין אלהי בקרבי מזאנו הרעות האלה קשה הלא ואת חשונה גמורת. וכי יוז חשבה זו שכרה שאומר ואני הסתר אסתיר פני מהם. אך כל היסטורין הכאים על אדים ועדורו בטורדו היסורים אינם טכפרין ועדין עון עצמו איננו נמחק וכל הקודם היה רק לעורדו ולהקוץו ושיכיר כי מעיבוה' באלה עליו הרעה ולכן באשר יעור משנת אולתו ויאמר על כי אין אלהי בקרבי כו' אומר הוא יתברך עד עכשו היה בטורדו והיסורים היה מקויזים אותו ועדין צרו יסוריון על עון עצמו כי מחויבים הספה וזה יאמר הכתיב מה ואם עד אלה לא חשבעו לי כי אם אחר כל אלה החנו לבכק לשטוף ולשוב אל יעלה על לנכס שנמלטו עוניהיכם ביסוריון ההם. כי אם וויספטוי שנית ליסירה אתכם כי מתחלה לא היה יסוריון ליסר ולטרכ הזונות רק עשייה מריה כנגד מריה מעין החטאיהם. לעל חטאיהם ועור אביה עליהם ג' פורעניות אחריהם והם כו':

ואם באלה לא חוטרו והלכחים עטי קרי. יחנן לפרש ע"ד מאמרס ג' על פטוק עולליה הלוינו שבוי כו' ווזא מנ בת זיוון כל הרה כי לא נלהה שכינה עד גלו תינוקת של בית רבנן שלא בוטלו עסק התורה עד סטruk לחורבן. וזה יאמר ואם באלה לא חוטרו שלא תקכלו מוסר להוות לוי והלחתם עמי שעורכם הולכים כתרתו רק שלא תיחסו הצורות בהשגהך רק קרי שהט מקרה:

והלבתי אף אני עצכם בקרי והכתי אתכם גם אני שבצע על חטאיכם. יחנן לפרש שאמר הוא יתברך הנה בירכט שמנה עברות שבעה הנזכרת לטעללה בפסוק ואם לא תשמעו לי כו' עד להפרלט בריחוי. ונג אמרכם שטפרק היה לנכס וזה הנה על השטיניות א nichems ג' למקראה. וזה אף אני עצכם בקרי דורות הטרנשנות ועל הזו עברות והכתי אתכם גם אני שבצע על חטאיכם

קיצור האורה פירוש בחקת' פשה אלשון קכט

חטאיהם למען חכמו ה השנהה : וְהַבָּאָתִי עַל־יכֶם חֲרֵב נְקַטָּת נְקַמָּת בְּרִיתִי וּבְאַהֲרֹנוֹת אֲתִיכֶל וְהַבָּאָתִי וְלֹא־יָשַׁר עֲשִׂיתָם לְהַפְרְכָת אֶת בְּרִיתִי וְעַכְשָׂוֹת כְּנַמְתָּה נְקַמָּת בְּרוּתָת־כָּנֶגֶד מָה שְׁחַבְתָּ לְהַלְחָס כִּי־שְׁהָיוֹ לְהַפְרְכָת גְּרִיטִי וְגַאֲסְפָתָה אֶל־עֲרֵיכֶם • הַט עַד־יְמַבֵּד מְמֻרָא בָּשָׂר רֶסֶן גָּנֶג לְכָלְתוֹעַ שְׁהָוֹעַשׂ עַבְרוֹ בְּהַעֲדר מָרוֹא שְׁטִים • וְשְׁלַחְתִּי רְכָר • גָּנֶג שְׁהָיָה בִּוּטָל בְּמִצְוָה עֲשָׂה שְׁלָא עֲשָׂוֹ פְּלָל אַחֲן שְׁלָא חָזְכָל לְטַעַל עַסְקָלָבְּ בְּמִצְוָה עֲשָׂה • וְנַחַם בַּיד אֹוִב גָּנֶג הַרְבִּיעִי וְהִיא שְׁבָמְשָׁפְטִי חַגְנָעֵל נַפְשָׁוִיכָם אַבְיוֹאָכָב בְּצָרָה שְׁחַגְנָעֵלוֹ בְּנַפְשָׁוִיכָס וְעַד שְׁפִי רְשִׁי יְזִיל וְשְׁלַחְתִּי כָּוֹעַל יְדוֹ הַדְּבָר וְנַחַם בַּיד אַוְבוֹיָּם הַצְּרוּם עַלְיהֶם לְפִי שָׁאוֹן פְּלִינִים אֲתָה הַמְתָה בִּירְוֹשָׁלִי' זְכַחַם טְוִיזָּיאָן אֲתָה הַמְתָה לְקַבְרָוּ תְּנִינָן בַּיד אֹוִב וְלְדַרְךָ אַכְלָא יוֹזִיאוֹ שָׁאוֹן לְרָכָר שְׁעוּמָד בְּפָנָי פְּקוֹחַ נַפְשָׂי • אַךְ יְחִנָּן כִּי בְּגַעֲולָבְּ נַפְשָׂם מְצָרָחָם פְּמַחַר אֹוִב וְרַעַב וְרַבְרָב הַיּוֹטְבָּים לְהִווֹת חַלְלִיָּחָרָב וְלְכָלְלָוְא שְׁאַמְרוֹעַל מַאֲכָר עַצְמָם בִּירְיוֹהָם וּוּקְרָאָם עַזְוֹן • עַכְבִּירְוֹרָו לְמוֹת בְּדַרְךָ מִצּוֹת לְהַזְּיאָא אֲתָה הַמְתָה פְּלָלוֹן בִּירְוֹשָׁלָיִם וְהַוּשְׁלַחְתִּי הַכָּר בְּחַוְכָכָבְּ יְעַזְבָּכָבְּ גַּעַלְהַנַּפְשָׁוִיכָם אַבְיוֹא עַלְיִיכָס מָה שְׁחַגְנָעֵלוֹ בְּנַפְשָׁכָם עַצְמָתָה לְהַזְּיאָא מְנוּיּוֹתָכָם :

בְּשָׁבָרִי לְכָס פְּשָׂה לְחַס וְאַפְוּ עַשְׁר נְשָׂים בְּתָנָור אַחֲרָ פִי רְשִׁי יְזִיל שְׁמַחוּסָר עַצְים יְאָפָה יִי נְשָׂוִים וְוַתְּקַרְבָּן חַלְמָס וְהָוָא כָּנֶגֶד שְׁהָוָה מְתָקָרָה דַעַתְמַלְקִיּוֹת הַחֲוקִים וְהָיָא אַס בְּחַוקְתִּי חַמְאָסָו :

וְהַשְּׁיבָנוּ לְחַמְכָס נְמַשְׁקָל וְהָיָא שְׁכָל כָּכָר וְיַשְׁתַּבְרָ לְחַחִיכָות רְבָוֹת עַד שְׁלָא יְכִיר שְׁוּם אַשָּׁה חַתְּיכָרָת לְחַמְרָת וְיַצְרָרָנוּ לְחַלְקָה בְּמַשְׁקָל הַפְּתָח שְׁיִהְיָה נְפּוֹלָה שְׁרָפָה • וְהָיָא כָּנֶגֶד רְפִיּוֹן יְרוּסָם כְּמִזְוֹת וְהָיָא וְלֹא חָעָשָׂו אֶת כָּל הַמִּזְוֹת :

וְאָכַלְתֶּם וְלֹא חַשְׁבָּעָו • גָּנֶג שְׁלָא הִיָּה חַפְזִים לְשַׁבּוּעָ מְלָחָמָה שְׁלַחְרָה לְשַׁחוֹת בְּצָמָא דְבָרְרִהָם וְהָיָא יְוָאָם לְאַחֲשָׁמָעָו לְכָנָן וְאָכְלָחָס וְלֹא חַשְׁבָּעָו :

וְאַם בְּזָאת לְאַחֲשָׁמָעָו לְיִהְיָה וְהַלְחָס עַמְיִ קְרִי • יְחִנָּן לְפִרְשָׁע עַד מְאָפָרָס וְלֹא פְּטוֹק בְּשָׁכְרָיו לְכָס פְּתָחָה לְחַס וְזָהָה מְכֻלָּה זָהָה יְאָפָר אַחֲרָכָה שְׁבָרָיו לְכָס וְאַז

קיצור תורה פרשת בחקת**י** פשה אלישע

ונס בואה לא השמעו לי והלכתח עמי קרי שחאמרו מקרה הוא :

ולבוני עמכם בחתמת קרי שהוא בחמות נח הטומאה אשר פעלחש כאותרכם קרי הוא כי אותו כח יכח בכמם ותחטפנו בירנו . וולות מה שאנו מכה בבחירות אפ' ורונן וזה וסדרת אף אנו שבע על חטאיהם :

והתולן אח ענס ואת ען אכוח בטעלם אשר מעלו כי ואף אשר הלו עמי קרי יתכן לפרש ע"ד שכחינו לטמעלה ז' מני עכירות היו ואחרונה הכליכו ותוא להפרכם ארץ הכרית שהוא ככונה לטרוד ולהפר ברית להבעיס ואחר זאת ביכרוו אוחס ואמ חלכו עמי קרי . אמר עחה שעדר זמן הנוכר יהוו אח ענס אחד משבעה והוא מרד וטעל שכוננו לטרוד כי זוא בטעלם אשר מעלו כי ונס יצורו על הח' אשר הלו עמי קרי שהטה אחרונים :

אך אני אלך עמס בקרי והבאתי אותן בארך אויביהם יתכן לפرش שאמר שאלך להם שאלך עמס בקרי וליא בחתמת קרי שהוא יוחר קושי . ולטעה נאמר ואתכם אורה בניו יהוקן הפיזור ז' והבאתי אותן בארך אויביהם :

או או יכגע לדرك מה שנשנה או זה המכלאו שבתויה טמא או בן דורו יוחנן לפרש שלטעה אומר והחוורו כי' בטעלם או דודו או בן דורו יוחנן לבבם ברית עכירה השכיע שזואי אשר מעלו כי שהוא על להפרכם ברית עכירה השכיע שזואי להבעיס ועל הח' שאמרו טקרה היא אלך עמס בקרי קשה הלא הבירה חופשית ואולי שוכו מאהבה חשובה שליטה . ובזה חיה' כמכויחם ליה' אמר או יכגע בו' לומר אין אני מחליט הגוריה לי אין היועה מכרצה . לומר אפשר כי אז שיחוודו יכגע לבבם לנטריו או אפרח חשובים יהיו מהאהבה שזרונות נעשה בוכיות ואו ירצו ענס . שיעשו מען רצון וחבות . על כל העבירות אף על דראשיהם הדראשניים כאמרו :

זוברתי**** אתה בריחוי יעקב ואך אתה בריחוי יצחק ואך אתה בריחוי אברהם אוכור והארץ אוכר . והארץ חשוב מרס' וח' אתה שבתיה והם ירצו ענס . ז' יען וכיען במטפתי מאס' ואת הקתי געלת נפצע יהכנ לפרש ע"ד אמרם ז' למדת' כאברם

קיצור חומר פרשת בחקת**י** משה אלשיך קכג

באברהם ויצחק נאמר אף וביעקב לא נאמר אף וכונונם למתה
והחיה ביעקב וטוביים אחרוניים אלא יעקב ה' מטהו שליטה ע"כ
גיהניאל בו כי אין בו פחדון פה לבליך התפללא עליו רחמים וויה
וחרכתי את בריתך יעקוב שפטתו שלמה ועלוי מלא רחמים ואנו אחר
שהחיה ליל Cain גס בהזיכר את יצחק עם שיש בו אף שיצא
טנו עשו לא יהי' בו ניגוד אחר שבראשון לא מסע מקטרג רפחה
ידים וע' זה ואף בריתך אברהם אוכור עט שיש בו אף שיצא סמכו
ישבעאל ועדין ה' אפשר לומר ואף בריתך אברהם אוכור והארץ
ולא יאמר באברהם רק אברהם והארץ אוכור אך יתכן לעניין האכות
זכירה באברהם ריק מאברהם ויצחק תערור עם שיש בהם אף או
טחיחיל טעקב וע' מבאברהם ויצחק מה עשה בהם אף שבחותה יהי'
עינור וקטרג ח' לכנע' ר' הארץ אפסנה בוי והארץ חוץ מהם
וחירץ את שכחותיה וע' הפסיק בין הארץ לאברהם בטליה אוכור
כי אין הוכירות שותה כי אם הפכו כי של האכות לטובה של הארץ
להperf. ואנו בהיות הארץ עוזבה ישבו טאהבה עד עשות מודנוגרא
וביות ורצין וזה והם ירצה עונם כי בספטמי מסנו וכחקי נעלת
נפש על שורר ולהברכים ברוחך גם שאמרו מקרה כבר שבו עלייהם
ונם על הזרוניות שמאסו חוקים ומשפטים ירצו עינס ואין צרייך לומר
הראשונים הקלות שיישו זכות ורצין בשובס סאהבה :

ואף גס זהה בהיותם בארץ אייביהם לא מסחים ולא בעטל'
לכלוחם להperf בrhoתיהם כי אני אלהים יתכן
לפרש שבראשן נאמר אף אני עשה לכם כלומר על ידי כאמור
והקדתי בו יוסփי כי' והשלכתו וערין לא ינוח אל המקורה שאין
קרי נוצר אך בחתאת רכיעי אמר והלכתי עצבך בקריו שאניהם כבש
למקורה וולת הקרי יכה ה' וזה גס אני בו' ועדין הוא רק בקריו ולא
בחתת קרי אמן בחמשית אסר וasm בזאת לא חטאשו וכו' ההלכתה
עטכם כחמת קרי וכו' ואח' אמר והחודו וכו' והבאותו אוחם בארץ
אויביהם טקים בטקים אחר ולא מוארים לו אמר בחרילה ואף על
אופר אף אני עשה בו' והחלק הב' שהיה חניא הרביעי שנאמר נס
אני נאסר פה נס וכחلك ה' הוא החמשי ההוכיח לטعلاה ואם בזאת
לא חטאשו לי אמר פה אתה וכו' וזה אף גס זהה ועל אומרו והבאותו

אויבם

ק' קייזר חוריה פרשראט בחקירתו טשה אלטשול

אוותם הארץ אויביהם אמר כאן כי הויום הארץ אויביהם ואמר בכל ר' חלוקים זומנים אלו לא טאחסים בראשון ולא געלאחים בשני להפר ברוחו אחס בנו וועל הרוביעית אחר שהחזרו אמר כי אני ה' אלהים כי מתקבל אני עליהם לאלהי וופשרון כי שבו פמעלים אשר מעלו ביוואר הלכו עמי קריו:

אללה החקיקת רומשפטים והחוורה אשר נתן ה' ביןנו ובין בני ישראל טראבל בהר שני ביד משה יחנן לפרש ע' ר' טאמרט ז'יל טכל פרטיה החזרה ש' פ' כל חלקיו הם נכללים ב' ר' דברוח ואחת הכל טמו פטנו וחברוך אל כל ישראל וזה ביןנו ובין בני ישראל אלא שישראל שכחו אבננו משה לא שכח כנאמר משה ירבר ז' אלהים עוננו בקול כי אם כאשר נתן ה' ביןנו ובין בני ישראל פרך נשור רכל ביר משה והו ביר משה ואט ישראל שכחו משה לא שכח:

וידבר ה' כ' איש כי יפלא כל' וה' עריך הוכרטבן עשרים כ' והוא עריך חמשים שקל בסוף בשקל הקristol פ' רט' ז' ז' עריך כמו עריך וכטלה כמי' לא יודעתי טאיוה לשון עיין בטה' מה טבעיא נשפט הרاء' ז' ול יותכן לפרש בהכירות מאמר' שחייבנו כפ' כי החשא באומר זה יתנו בחזית השקל בשקל הקristol כ' מחזית השקל חרומה לה' ופי' רט' ז' ש כתשקל השקל שקדצתי לך לשקל בו שקלין הקודש לנו' שקלים האתוריים בערךין וקצתה כי אחר שם טפרש השיעור ואומר ערירים נהה השקל מה צרייך לומר שהוא בשקל האמור בערךין ז' וכן פח באומר' חמשים שקל בערךן הקristol שהוא פרל האמור שם מה יש לנו למלוטר משך היא כחוב בסוף הפרשה וכן עריך יה' בשקל הקודש ערירים נהה יה' השקל וחכ' לפרש כי שם בכופר נפש הוא מחזית השקל עריך האיש טבן ערירים ומעליה ופה בערךין חמשים שקלים שליטי' טבן ערירים ועתליה וזה הדעת טועה כי אין האקלים שווים ע' כ' כפ' כי החשא אמר בשקל הקודש האמור בערךין וכאן אמר בשקל הקודש האמור בכחוב ז' וזה שאמր שם זה יתנו מבן ערירים שנה ומעליה שהוא עריך חזשים שקלים להווח שווה לערךין ז' וכייד יתנו בחזית השקל חרובת לה' כי חרובת יש לה שיפור בחוריה והוא חרופת מעשר אחר טטהה כי ממאה כאין הי' ישראל נוחן ז' ללו והל ינוחן מהטעשר א' הריא' טטהה בך מה חזית השקל הוא א' מ' ק' חזאי שקל טהה ז' שקלים מהו

קיצור תורה - פרשנת בחרתי - משה אלשר קבר

וזהו מחצית השקל כ' חורמה לה' והנה כתרומה הוא יחכוך החובע מוחץ צ'ת חלקיים אך איש כיופיל א' בפי נדר לא' יותר לו הק' בה כיימ' ביקש ממנה شيئا' שינדור נדר לבן מחייב לשלוט ערך שלם ובזה אל החהה על ב' ההייוה שונות בפ' רשא ובאן רק הלא המתה אחר אך באן והיה ערכך בכ' פ' כפול לטה אשר חעריך אתה מעטך אמן בכופר נפש שם לא ערכך שאתה טעריך רק חורמת לה' והشكلיט שום חם כינס כאן בשקל הקודש האמור שם:

תם ונשלט: שבך לאל בורא עולם:

נתחיל ספר במדבר בשם ה:

וידבר

דעת

אתר לימודי יהדות ורוח

www.daat.ac.il